

Móra Nyúz

VI. évfolyam 1. (21.) szám. A Móra Ferenc Kollégium lapja

Választások

2004. október 18.

Szerkesztői szó

avagy
mit keresek az első oldalon?!

Az egy olyan hét volt, hogy mindenki folyton beszélni akart velem. Ki bizalmasan, ki négy szemközt, volt, aki csak azt kérdezte, elmesélhet-e valamit. Nem volt ez jól így, csupa kellemetlen, szomorú történet, rossz hír jutott el hozzám. Vagy ha nem, akkor is már előre rettegettem a beharangozott bizalmas beszélgetésektől. És akkor jött Barbi. Ültem a gépteremben, bejött, hogy szeretne beszélni velem négy szemközt. Szokás szerint minden elkövetett és csak titokban elképzelt botlásom és minden mulasztásom végigfutott rajtam, kit bántottam meg, mit nem csináltam meg, mit felejtettem megint el. De nem, semmi ilyesmivel nem zaklatott. Azért jött, hogy megkérdezze, hajlandó lennék-e átvenni tőle jelen sorok megjelenését biztosító orgánusot, a MóraNyúzt. Hogy képes vagyok-e rá, azt nem kérdezte. Elhitte.

Én meg meglepődtem, elcsodálkoztam, aztán persze örültem, hogy pont rám gondolt, legyezgetve érezte magát a hiúságom, és hirtelen felindulásból igent mondtam. Ennek köszönheti, aki köszönni érez késztetést, hogy most itt vagyok, és azt magyarázom, miért is vagyok itt.

A bizalom hízelgő, a többit meg majd meglátjuk... Én megteszem, ami tőlem telik. És biztosan megteszik szerkesztő-rovatvezető társaim, akik nélkül mostani kicsit ijedt várakozásom folyamatos és dühöngő pánikroham lenne. Köszönöm nekik, hogy segítenek, mindenkinek, aki írja, és Nektek, akik olvassátok a Móra Nyúzt.

Kaplár Kata

Választások 2004

A választások 2004 sorozatunkra kiváló ráhangolódásnak ígérkezett a szeptember 27. és október 8. közötti kollégiumi bizottsági választások lebonyolítása és visszhangja, így rögtön gyakorlati tapasztalatokat szerezhettünk koalíciózásból, kampányból és ellenkampányból, a szavazatszámolás anomáliáiból, és minden egyébből, amit a nagypolitika az utóbbi években ránk szabadított. És lám nem kellett csalódnunk: az idei választások valóban a közéleti aktivitás jegyében teltek, a részvételi arány, a kampány, a programok ütköztetése vagy éppen hiánya, a szoros végeredmény mind-mind a 2002-es országgyűlési választásokat idézhették.

Előkészületek, a jelölés

Az idei választásokat már az időpont kihirdetésétől valami különös izgalom lengte körül. Arra lehetett számítani, hogy a regnáló kollégiumi bizottságból többen különböző okok miatt nem indulnak, így lehetőség és tér kínálkozott azok számára, akik korábban már kacérkodtak az indulás gondolatával, vagy éppen az új helyzetben éreztek esélyt, a konkurencia esetleges gyengülésére számítva. Többen azért szánták rá magukat az indulásra, mert tartottak attól, hogy az utóbbi évek egyre nagyobb érdektelensége folytatódik, és esetleg olyanok kerülnek a bizottságba, akik nem vinnék feltétlenül jó irányba a dolgokat.

A választások első fordulóját a korábbi évekhez hasonlóan enyhe érdektelenség kísérte. Ugyan 130-an vettek fel jelölőlapot, de az urnában már csak 78

papírlap landolt. Sokan úgy gondolták, hogy ha már a kollégiumi tanári iroda felé van dolguk, és oly kedvesen ajánlják figyelmükbe a jelölőlapok felvételét, akkor nem állnak ellen, de a szavazóládaig nem jutottak el. Valószínűleg abból indultak ki, mindegy kik kerülnek a szavazólapra, attól még az ő hétköznapi kollégiumi életük nem változik

A jelölés eredménye különösebb meglepetést nem keltett, közismert személyek kerültek a listára, igaz, a figyelmesebb szemlélő már gyaníhatta bizonyos együttműködések, formálódó koalíciók létrejöttét. (Több jelölőlapon is ugyanaz a 7-8 név volt feltüntetve.) Az elmúlt évekhez képest az mindenesetre új jelenségnek számított, hogy legalább négy szavazat kellett a jelöltséghez. Persze az is nyilvánvaló volt, hogy a jelölések eredményéből messzemenő következtetéseket nem szabad levonni, hiszen a szavazólapon már konkrét neveket kellett megjelölni, és ez a választók dolgát is könnyebbé tette.

Közgyűlés, kampány, koalíciók, programok

A kollégiumi közgyűlések az utóbbi években nem a heves vitákról, éles kirohanásokról, elégedetlenkedő kritikákról szóltak, sokkal inkább a nyugodt, tájékoztató hangnem volt a jellemző. Talán ezért is (hiányzott a show) fogyatkozott a résztvevők száma, és ritka alkalomnak számított elsőre a határozatképesség. A határozatképességet ugyan idén sem értük el, de közel hetven fő jelent meg a késői órán a magasföldszinti nagyteremben. Ebben közrejátszott, hogy a közgyűlésen bemutakoztak a kollégiumi bizottsági választások résztvevői, és nyilván sokan kíváncsiak voltak, ki mivel áll majd elő. Az előzetes, egyébként nagyon fontos szabálmódosítások miatt a jelöltek bemutatkozása valóban az éjszakába nyúlt, de a jelenlévők becsületére váljék, a többség az utolsó percregig helyén maradt.

(Mondjuk nem is lett volna könnyű a zsúfolt teremből kicsörtetni.) A programismertetések eleinte a jól megszokott koreográfia szerint zajlottak: enyhe elfogódottság, rövid bemutatkozás, miért jelöltetem magam stb. Kivételt azok jelentettek, akik egy koalíció tagjaként bemutatkozva, a programismertetést a csoport szóvivőjére hagyták. A bemutatkozás legizgalmasabb és legnagyobb vitát kiváltó megnyilvánulása így a kilenc tagú koalíció vezetőjének közel húsz perces expozéja lett. A programismertetés kissé szabados előadása mellett ami igazán visszhangot keltett, az előző kollégiumi bizottság tevékenységének, rátermettségének megkérdőjelezése volt. Konkrétan éles kritikák ugyan nem hangzottak el, de a hozzászólás hangneme, egyeseket esetleg sértő burkolt kiszólásai a volt „kollbizések” körében megütközést váltott ki. Az elemző tapasztalatai szerint maga a kilenc tagú koalíció sem szerencsés, mert ezt akár hadüzenetként is felfoghatják a kimaradók, hiszen eleve szűkíti a kívülállókval való együttműködést. Másrészt lehetetlenné teszi a második fordulóban alkalmi koalíciók kötését, és csak fegyvelmezett szavazókkal igazán eredményes.

A programismertetőkben egyébként számos okos és megfontolandó ötlet elhangzott, reméljük a jelöltek ezt komolyan is gondolták

A közgyűlést aztán, ahogy az várható volt, a kampány követte. Nyilván már a közgyűlés utolsó percei, illetve az azt követő visszhangok előrevetítették, hogy idén nem a kölcsönösen udvariaskodó, az előző „koll.biz”. érdemeit bemutató megnyilvánulásokkal találkozhatunk csak, de a kampány hevessége, a nagyfokú mozgósítás így is meglepetésként hatott. Elsőként a kilencek nyitottak, végigjárták a szobákat, ismertetve a programjukat és nem mellékesen néhány oldalvágással kritizálták ellenlábasaikat. A kezdeményezőkézség látszólag hatott, hiszen elbizonytalanította a többi jelöltet,

ám az első meglepetésből ocsúdva nagyobb elszántságot és együttműködést váltott ki körükből. Így szerdán már a volt koll.biz titkár által fémjelzett csoport is terepre szállt, végiglátogatva a kollégium szinte összes szobáját, ismertetve elképzeléseiket, nem rejtve véka alá a vetélytárs koalíció egyes tagjaival szembeni kritikáikat. Harmadikként a 12-es szoba jelöltjei is ringbe szálltak, de az ő kampányuk már kevésbé mozgatta meg a fejüket csak kapkodó kollégistákat. Meg kell jegyezni, hogy bár a kampánynak voltak negatív elemei is, de szemben a nagypolitikával, súlyos sértések, övön aluli ütések, tisztességtelen megnyilvánulások nem történtek, a másikkal való foglalkozás inkább a kampány hevességének tudható be, és remélhetőleg senkiben nem okozott maradandó lelki sérüléseket. Üde színfoltjai voltak a kampánynak azok plakátok, amelyek megjelentek a kollégium falain, és alkotóik fantáziáját, kreativitását vagy éppen kalligrafikus képességeit dicsérik

Amennyire látványos és tömegeket mozgó volt a kampány, annyira nem érezte az elemző kidolgozottnak a programokat. Itt leginkább még a kilencek mutattak aktivitást, de pontjaik bár egytől egyig megszívlelendők, általában periférikus problémákat érintettek. Az elemző azért is várt volna itt többet el, mert például a kilencek egyik tagja nagyon szimpatikus szakmai elképzeléseit osztotta meg e sorok írójával, de a programban ebből már semmi nem köszönt vissza. A volt „koll.biz” nyomdokain járó kiskoalíció programjából, ha egyáltalán létezett ilyen, a folytonosság, a hagyományok ápolása volt a legfontosabb, ami üdvözlendő ugyan, de új hagyományteremtő kulturális vagy közösségi rendezvények ötletét szívesen vettük volna. A kollégiumi életet jól ismerők között feltűnhetett, hogy az egyes koalíciók kísértetiesen hasonlítanak a tavaszi morgilla-csapatok összetételére, és az alkalmi együttműködések is (a kiskoalíció és a 12-es szoba) a tavaszi

eseményeket idézik.

Az eredmény

Az aktív mozgósítást követően nagyon nehéz lett volna megtippelni a végeredményt, erre talán még a kollégium igazán profi tippmixelői sem vállalkoztak volna. A rendkívül magas részvételi arány (ezen a téren abszolút kollégiumi csúcshelyet) mindenesetre a kilencek esélyeit gyengítette, ugyanis ők elsősorban fegyelmezett szavazótáborukra, viszonylag népes baráti körükre számíthattak, míg a kiskoalíciót emblematikus személyiségeinek népszerűsége és nagyfokú ismertsége húzhatta. A magas részvétel a 12-es szoba kevésbé ismert jelöltjeinek esélyeit is jelentősen rontotta. A szavazatszámolás részben igazolta az előzetes várakozásokat. A kilencek fegyelmezett szavazói korán leszavaztak, és ez látszott az első részeredményeken. Ám az már ekkor feltűnt, hogy a választókat nem igazán érdekelte, hogy ki kinek a koalíciójában van, hanem a számukra leginkább szimpatikus jelöltekre adták voksukat. A szavazatok utolsó harmadának megszámlálása hozta aztán a fordulatot. A legfelül lévő, valószínűleg csütörtökön, pénteken beérkezett szavazatok a kiskoalíció híveinek kedveztek, a kilencek erős emberei visszaestek. A végeredmény rendkívül szorosan alakult, ezért a bizottság néhány esetben a szavazatok újraszámolása mellett döntött. Itt aztán egy esetben kiderült, hogy nem számolási hiba, hanem összeadási hiba okozott végeredményt befolyásoló eltérést. Mivel ennek elkövetője valószínűleg e sorok írója, ezért nyilvánosan megköveti az érintetteket.

Hétfőn délelőtt aztán egyszer az összes jelölt szavazata újra lett számolva, majd pedig a bekerülésben leginkább érintettek szavazatai még egyszer meg lettek olvasva, így alakult ki a hivatalos végeredmény.

És ami utána következik

Az új kollégiumi bizottság alakuló ülését hétfőn este tartotta. A hangulat az előző napok csatározásait követően feltűnően nyugodt volt, úgy tűnt, akik bekerültek, már a jövő feladataira koncentráltak, és nem sérelmeiket kívánták hangoztatni. A kollégiumi bizottság ülése és a személyi döntések is a konszenzusra utaltak. Lutz Gábort a maximális 11 szavazattal választották titkárnak, míg a titkárhelyettes a kilencek legjobban szerepelt képviselője, Balázs Sándor lett. Az alakuló ülés utolsó akkordjaként a frissen megválasztott kollégiumi titkár, tekintettel arra, hogy a

bejutó helyről csak éppen lecsúszó 10. és 11. helyezett is több mint száz szavazatot kapott, javasolta külső tagként tanácskozási joggal a kollégiumi bizottságba való meghívásukat. A kollégiumi bizottság a javaslatot egyhangúlag megszavazta. A felkérést a most már külső tagok örömmel elfogadták, fátylat borítva esetleges sérelmeikre, mert mint kiderült, mindenki számára a legfontosabb szempont a kollégiumért, a kollégistákért való tenni akarás. Hát így legyen.
K.A.

A 2004-es kollégiumi választások hivatalos végeredménye

A beérkezett szavazatok száma 241, ebből érvényes 241.

1. Lutz Gábor	188 szavazat	11. Nyári Gábor	102 szavazat
2. Bácskai Zoltán	152 szavazat	12. Szabó Tamás	80 szavazat
3. Papp Éva	147 szavazat	13. Kiss Attila	76 szavazat
4. Balázs Sándor	125 szavazat	14. Pálfi Gábor	51 szavazat
5. András Lőrinc	122 szavazat	15. Czipóth Ferenc	49 szavazat
6. Lőcsei Márton	114 szavazat	16. Benedeczki Tamás	46 szavazat
7. Kis Zoltán	111 szavazat	17. Nagy Andor	44 szavazat
8. Csontos Éva	108 szavazat	18. Stranszki Mihály	42 szavazat
9. Mikus Mariann	106 szavazat	19. Danka Balázs	34 szavazat
10. Kövesdi Gegely	103 szavazat		

A kollégiumi bizottságba az első 9 hallgató került be.

“A jelenlegi kolbizbe mindenki más háttérrel érkezett.”

Ez a jeles mondás a Kollégiumi Bizottság (későbbiekben KB) hétfői megalakulása után „bukott ki” az egyik hallgatóból, mialatt az újságba szánt fényképek és interjúk épp készülöben voltak. Első ránézésre többértelműnek tekinthetnénk, valójában csak a fényképek háttérének eltérő voltára utalt a vicces kijelentés. Ennek az ártatlan mondatnak azonban lehet üzenetértéke többértelműségének

köszönhetően. Végül is mindenki mást vitt a kolbizbe; ki több, ki kevesebb tapasztalattal bír rendezvényszervezés, lebonyolítás, közösségkovácsolás és egyéb területeken, de mindenki elszántan, nagy tervekkel érkezett. Erről kérdeztem a Bizottság tagjait a következők szerint:

1. Név, szobaszám, 2. Évfolyam, szak, 3. Milyen munkát vállalnál a KB-ben?

Milyen posztot töltesz be?, 4. Miért akartál kolbizes lenni?

1. Balázs Sándor 3/b.

2. II. magyar- I. néprajz

3. Az alakuló ülésen megválasztottak titkárhelyettesnek, ami azzal jár, hogy ha nincs jelen az elnök, akkor nekem kell helyettesítenem. Ezen kívül szívesen foglalkoznék szakmai vagy más típusú kulturális rendezvények szervezésével.

4. Néhány emberrel egymástól függetlenül azt gondoltuk, hogy szeretnénk tenni ezért a kollégiumért, és hogy tudnánk is hasznosan tevékenykedni a KB-ben, talán kicsit máshogyan, mint az eddigiek.

1. András Lőrinc V/19.

2. IV. társadalombiztosítás

3. A KB-ben a számomra legmegfelelőbb munka az öntevékeny csoportokkal való kapcsolattartás, közvetítés lenne, valamint a sportrendezvények koordinálása, a szervezésbe való besegítés. Ezen kívül az irodalmi estek szervezése, kedvenc versek felolvasására alkalmat, rendezvényt teremteni.

4. Többen megkerestek, hogy miért nem indulok. Úgy érzem, hogy IV. évesként még tudnék mit tenni a kollégiumért, ezért döntöttem úgy, hogy megpróbálom. Még nincs minden feladat kikristályosodva számomra, de azon leszek, hogy aktívan kivehessem a részem a munkából.

1. Kis Zoltán V/9.**2. IV. német**

3. Legfontosabb feladatnak a kapcsolattartás tartom a kollégisták és a KB között, ebben tudnám magam hasznosítani, valamint a közösségi rendezvények szervezésében, lebonyolításában szeretnék segídeni. Szeretném, hogy jó közösség alakuljon ki a KB-n belül és a koliban egyaránt.

4. Eddig mindig csak a háttérből munkálkodtam, de elvállalni sosem mertem igazán ezt a feladatot, mert nem éreztem, hogy ténylegesen meg tudnék felelni a saját- és mások elvárásainak. Most úgy gondoltam, hogy nem elég kívülről munkálkodni. Ötödik éve vagyok a koliban, úgy gondolom, még van számomra olyan feladat, amivel hozzá tudnék járulni a kolik működéséhez.

1. Mikus Marianna 39/a**2. IV. biológus**

3. A sportrendezvények szervezését, abban való segédkezést vállalnám magamra, mert elég nagy sportmúlttal rendelkezem. Továbbá a természettudományos vonalat erősíteném, előadások szervezésével; itt nem feltétlenül szigorúan szakmai rendezvényekre gondolok, hanem pl. kábítószerekkel, hatásukkal foglalkozó témára. Szívesen felmérném, hogy van-e igény az ilyen jellegű előadásokra, illetve, hogy mi érdekli az embereket. Fontos lenne tájékoztatni a kollégistákat a kollégium szolgáltatásairól, pl. a folyóirat-olvasó újjászervezéséről stb., mert ezekről kevesen tudnak. Esetleg lehetne akár hetente a hangoson keresztül egy ötperces híradó a hét programjairól a koliban, mert a faliújsági híreken mindenki figyelme elsiklik és talán a levelezőrendszeren egyszerre érkező információdömpingből is kevés marad meg a kolisoknak. Ezen kívül rendezvényszervezésekben, háttérmunkában tudnék segíteni.

4. Először eszembe se jutott, aztán megkerestek az emberek, hogy nem akarok-e elindulni a választáson, mert úgy érzik, odavaló lennék. A portás időszakom alatt kicsit jobban beleláttam a kolimunkába, vannak ötleteim. A barátaim

ösztönzésére vállaltam végül, de meglepett és jól esett, hogy ennyien bizalmat szavaztak, hisz az elmúlt évben külföldön voltam.

1. Csontos Éva 34/b

2. II. történelem - I. angol

3. Gaál Anna utódjaként azon a vonalon szeretnék mozogni, amin ő. Az általa elkezdett munkát folytatnám, kulturális programok, rendezvények szervezése lenne legmegfelelőbb terület számomra.

4. Az utóbbi időben besegítettem a háttérből 1-2 program megszervezésébe, illetve lebonyolításába, és úgy érzem, hogy ezt ezután számomra szervezettebb keretek között tudnám megtenni a KB-n belül. Másrészt kolbizesnek lenni, közösséggel együtt dolgozni, szervezni úgy, hogy nem vonhatom ki magam a felelősség alól embert próbálóbb feladat, mint bedolgozni. Itt alkalmam lesz sokféle helyzetben helytállni.

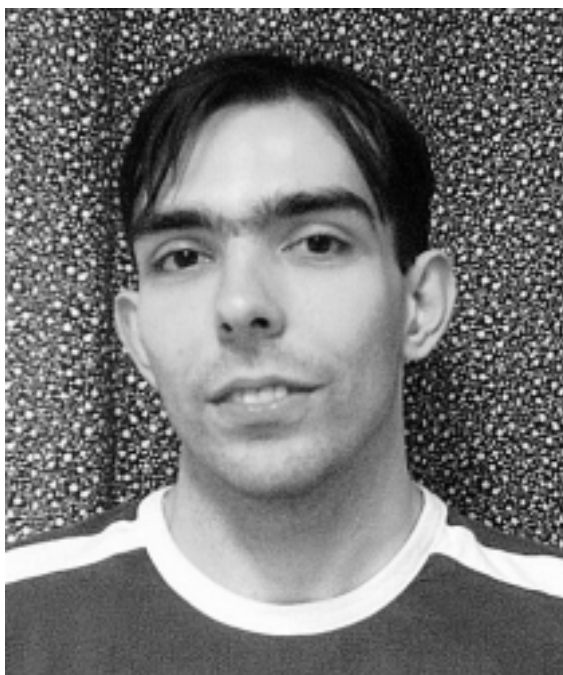

1. Papp Éva 14/b

2. III. jogász

3. A KB keretein belül elsősorban rendezvények szervezését szeretném magamra vállalni. Eddig is, a kolbizen kívülről kb. ilyesmikben segítettem. Megtetszett ez a dolog és azon túl, hogy szívesen csinálnám, így még hatékonyan is tudnám ezt a munkát űzni.

4. Több kedves ismerősöm unszolására vállaltam el a jelölést. Eleinte nem éreztem ennek szükségességét, mert eddig is be tudtam segíteni a munkába, de sokan mondták, hogy érdemes lenne, és végül én is úgy éreztem, hogy igazán hatékony munkát kolbizen belülről végezhetek.

1. Lutz Gábor 11/b**2. I. angol**

3. A KB-n belül én lettem a titkár, ami hozza magával a koordináló, a KB-i tagok munkáját összehangoló szerepet, és ezt vállalnám nagyon szívesen a továbbiakban is. Egyéb feladatok: szintén a tisztség hozza magával a kollégium képviselőjének ellátását külső fórumokon, pl. Központi Kollégiumi Tanács (volt JATÉs kollégiumok fóruma, melyen az igazgatók, a kollégiumi tanárok és a bizottsági titkárok vesznek részt és vitatják meg a közös ügyeket), vagy bármilyen összkollégiumi, vagy összszegyetemi szintű rendezvényen.

4. Nagyon jólesett, hogy ennyien jelöltek, és sokan szavaztak rám. Szeretek közösségi dolgokat szervezni, úgy érzem, hogy nagy hiányérzet lenne bennem, ha nem vehetnék részt ebben a munkában. Amíg valamilyen formában lehet ezt vállalni, addig vállalnám. A kollégistáknak pedig azt üzenem, hogy bátran keressetek bármilyen időpontban bármilyen problémával.

1. Bácskai Zoltán 6/a**2. III. informatikus - fizikus**

3. Az utóbbi években a KB-n kívül is részt vettem rendezvények szervezésében, néhány saját rendezvénnyel is előrukkoltam, pl. filmklub. Ezt továbbra is folytatnám. Ezen kívül a kollégiumi eszköztár fejlesztésében vennék részt, dolgoznék ki lehetőségeket, illetve konkrét elképzeléseket. Amit szintén vállaltam, a kollégisták felé való kapcsolattartás erősítése. Ezt a kollégiumi rádión és az újságon keresztül tudnám megvalósítani. Továbbá az önképzőkörök felé is tudnék közvetíteni, mivel azon a területen is tevékenykedek, így könnyebb helyzetben vagyok. Ezen kívül a TTK-s vonalat erősíteném, akár szakmai, akár szellemiségi téren.

4. Már eleve magamat jelöltettem, így nem ért meglepetésként a jelölés. Szeretnék jobban belelátni azokba a dolgokba, ahol eddig csak megvalósítóként tevékenykedtem. Ámbár kolbizes még nem voltam, elég jelentős tapasztalataim vannak a bizottságokban való működés terén. Ezeket a tapasztalataimat szeretném hasznosítani.

1. Lőcsei Márton V/14

2. I. orosz - I. bolgár

3. Az első ülésen már elvállaltam a nyelvórák koordinálását, szervezését. Ezen kívül a kollégium öntevékeny csoportjaival is szívesen tartanám a kapcsolatot, információs csatornaként közvetíteném esetleges problémáikat a kolbiz felé és besegítenék a pályázatok megírásában is Papp Évivel. Szeretném még megvalósítani azt a programot, amivel elindultunk a választáson és ez még csak egy része a terveinknek. Nem garantálhatom, hogy mindent betű szerint megvalósítunk, de mindenképp beszélni fogunk róluk a KB ülésein. Nagyon fontosnak tartom a kollégium hagyományos kulturális és közösségi rendezvényeit, de fontos feladata az is a KB-nek, hogy a kollégistákat érintő problémákat megvitassuk, próbáljuk az ittlétet jobbra tenni. Stúdiósként Kövesdi Gergővel terveztük, hogy mi is indítunk egy filmklubot, orosz filmeket válogatva össze. Továbbá tervbe vettük, hogy lehetne hetente egy ötperces kollégiumi híradót szerkeszteni a portáról, amelyben összefoglalnánk az elkövetkező hét eseményeit, várható programjait, így biztos, hogy mindenki értesülne róluk.

4. Már régóta gondolkodom rajta, hogy a kolbizben az embernek nagyobb a rálátása

a dolgokra, hogy hogyan is működik ez a kollégium. Sok éve vagyok koleszos, eddig is igyekeztem a háttérből munkálkodni, most úgy érztem, hasznát vennék a KB-ben a tapasztalataimnak; sok embert ismerek, engem is sokan ismernek főleg a régiek közül, és a szakmaibb életet élő emberek közül is.

Az első KB ülésen a tagok arra a döntésre jutottak, hogy Nyári Gábort és Kövesdi Gergelyt meghívják a kolbiz üléseire, mint külsős tagokat. Így véleményezési jogot szavaztak számukra, de a döntésekben nem vehetnek részt. Kezdeményező szerepük azonban legalább olyan fontos és hasznos lehet. Ez egy igen rendhagyó, de gesztusértékű döntés volt. Arról kérdeztem a külsős tagokat, hogyan élnek ezzel a kínálókozó lehetőséggel.

1. Név, szobaszám, 2. Évfolyam, szak, 3. Miben tudod segíteni a kolbiz munkáját? Mit vállalnál külsős tagként?, 4. Mennyire érzed magadra nézve kötelezőnek, felelősségnek a kolbiz ülésein való részvételt?

1. Nyári Gábor Zoltán 13/a

2. III. magyar - III. latin

3. Természetesen véleményezni fogom az ötleteiket, döntéseiket. Saját ötleteimet

megpróbálom átvinni a kolbizbe, megszavaztatni. Amit elvállalnék: a kollégiumi kapcsolattartás a kívánságládán keresztül, a felmerülő problémáknak utánajárni. Ezen a héten Kövesdi Gergővel felmérjük, hogyan lehetne megoldani a biciklik praktikusabb, célszerűbb, hasznosabb elhelyezését, vannak terveink ezzel kapcsolatban is. Nagyon sok reformot szeretnénk, fontos lenne, hogy a kollégisták is kezdeményezzenek programokat. Ezt csak jól ki kell aknázni. Pl. Mező Berni javaslatára lehetne közös kollégiumi rendezvényeket szervezni a Hermannal, ahol szakmai és könnyedebb témában is lehetnének előadások. (pl. meteorológia).

4. Én úgy érzem, hogy kaptunk egy lehetőséget, ami nagyon rendes, tisztességes dolog volt a kolbiz részéről, ezt mindenképp szeretném kihasználni. Azzal a százegynehány emberrel szemben, akik ránk szavaztak, visszaélés lenne, ha most nem ragadnám meg a lehetőséget. Igyekszünk a programunkat megvalósítani. Úgy érzem, ez a 11 fő azt sugallja, hogy sokan akarnak tenni a kőliért.

1. Kövesdi Gergely 4/a

2. I. orosz

3. Ami leginkább a szívügyem, az a nyelvoktatás megszervezése, a nyelvek bővítése és a munka rugalmasabbá tétele. Ezen kívül szeretnék olyan előadókat beszervezni, akik közérthetően olyan előadásokat tartanak, amelyek a kollégium nagyobb hányadát megmozgatnák. Egyfajta ismeretterjesztő előadások lennének ezek. A harmadik legfontosabb az emberekkel való kapcsolattartás.

4. Mivel ez egy rendszeres tanácskozás, már a választáson való elinduláskor tudatosult bennem, hogy ha sikerülne bejutnom, akkor természetesen kötelességemnek érzem a jelenlétet, mert nemcsak névlegesen szeretnék kolbizes lenni, hanem gyakorlatilag is.

Szeretném megköszönni mindenkinek, hogy elment szavazni, mert ez a magas részvétel nagyon megörvendeztetett. Külön köszönöm azoknak, akik ránk szavaztak, valamint köszönet a KB-nak, hogy ezt a precedensértékű döntést hozta, mert erre még nem volt példa a kollégium történetében. Ez egy nagyon kellemes meglepetés volt és megtisztelő felkérés.

Verbói Barbara

Morgilla 2004

Az eddigi történet...

2000. április. A hónap első hétvégéje közeledik. Nagy a nyüzsi a koli körül, hiszen azt mondták a felsősök, lesz valamilyen rendezvény. Többéves hagyomány; vetélkedők helyben, a városban, a környék ismert helyein és persze buli. A program jó, vagyunk páran, csak egy dolog problémás: mindössze két csapat „vetélkedik” egymás ellen. Így aztán akad egy-két műsorszám, amire maguk a szervezők is beállnak, ne legyünk olyan kevesen... Amíg néhány éve előfordult, hogy szinte alig jött össze annyi ember, hogy meg lehessen tartani a Kollégiumi Napokat, mára a Morgilla a kollégium legnagyobb és legmozgalmasabb eseményévé nőtte ki magát, amely idén minden eddiginél több kollégistát mozgatót meg.

Miközben két, illetve három éve hárman küzdöttek egymás ellen a dicső címért, tavaly rendesen ledöbbsentek a szervezők, amikor elterjedt a hír, hogy öt jelölt szeretne indulni. Már majdnem kész volt egy új terv (maga a rendezvény is több részre, fordulókra lett volna osztva, új szabályok), amikor az egyikük végülis visszalépett, ill. „beolvadt” egy másik csapatba. 2003-ban így zajlott le az első négyjelöltes Morgilla. Mivel a tavalyi játéknak nagy sikere volt, a programok felépítésénél is azt vették alapul a szervezők.

...és a játékosok most

A tavalyi Morgilla úgy fejeződött be, hogy két csapat már akkor tudta, hogy idén kit fog indítani. Attisék embereit idén Nyári Gábor vette át; a legrégebbi és legmasszívabb csapat, amely létszámában évről évre nő, mindvégig megtartva azokat a nagy neveket, amelyek a kezdeti maghoz tartoztak. Mariskáék tavaly tűntek fel, őket ezúttal Lóbelt Lovag vezette. Az idei tavasz is szolgált újdonsággal; a 12-es szoba és barátai Benchi-San csapatában sikeresen robbantak be a versenybe. A 2002-ben Pimpi által összehozott csapatot,

amellyel tavaly Jucus nyerni tudott, ezúttal Hraskó Pityu képviselte.

Programok 2004

Habár a csütörtöki bevonulás volt az első hivatalos esemény, az alagsor már előző este is igen hangos volt. A csapatok -ahogy az lenni szokott- egy-egy jól kitalált „image” köré rendezték a fellépésüket, és már napokkal a versenyek előtt elárasztották a kolit propaganda-anyaggal. Nem volt ezúttal nagyobb élő koncert, de a helyette kitalált péntek esti karaoke sokkal közvetlenebb hangulatot teremtett. Azt hiszem felejtethetlen az, amilyen természetesen a „Mindannyian mások vagyunk”-ot Nyáriék (oly sokan) előadták, vagy az az előadásmód, amit Bicskei Robi az Aladdin-betétalhoz kapcsolt („Egy új élmény...”).

Az esténként rendezett bulik összekötő kapocsként működtek az egyes napok között. Emellett egy igen intenzív szombati nap után jónéhányan sajna „feladták” az esti vetélkedőre. Ahogy az lenni szokott, a dolog vége kicsit elnyúlt; 2-1/4 3 körül volt eredményhirdetés, már a tornateremben. Számomra egy évvel ezelőtről az egyik legemlékezetesebb pillanat volt, amikor Jucus és Attis (a két csapat fej-fej mellett) összeborultak. Idén az a győzelmi finálé volt ennyire erőteljes és magával ragadó, ahogyan a Pityúkások csapata az „Ilyenek voltunk”-ra egy zászló alatt tombolt. Szerencsére sokan tudták magukat még ezek után is aktivizálni; ennek köszönhetően reggel 9-kor (sok-sok „ráadás” után) hagytuk abba a bulit.

Mi történt?

Az esti vetélkedő utolsó feladatának végén, ahogy lekapcsolódott a zene, kicsit úgy éreztem, mintha akkor eszméltem volna fel; micsoda?! Most mi történt? Vége?! Úgy vittek magukkal az események, hogy talán észre sem vettük, milyen gyorsan elszaladt ez a pár nap. És amikor vasárnap éjjel már mindenhol csend volt, akkor jött oda hozzám valaki, aki nemrégén költözött be. Fel és alá járkált, és ragaszkodott

hozzá, hogy ő még Morgillázni akar. Állította, hogy nem tudta, mit hagyott eddig ki, amíg albérletben lakott.

Az elmúlt pár hónapban a közösségi élet egyre jobban beindult; adta magát, hogy kik fognak indulni, hiszen ezek a baráti társaságok évközben is színesítik a kóli életét. Nem hiszem, hogy valahol számítana, ki melyik feladatban hogyan teljesített vagy hogy mennyi pontot szerzett, mert ez nem lényeges és nem is

olyan rendkívüli. Ami fontos, hogy most is ismertünk meg új embereket, most is születtek legendák (gondoljunk csak a „lapátos”-ra :) és ami nagy dolognak számít, hogy volt valami, ami ennyi embert meg tudott mozgatni. Ahol ez sikerül, ott kell lennie valami láthatatlan erőnek, ami ezt az egészet mozgatja; hagyjuk hát, hogy magunkkal vigyen, talán nem csak egy hétvégére...

Lutz Gábor

Morgillák 1994 - 2004

1994 Szentgyörgyi Szilárd, Győri Sándor

1995 Gugolya László

1996 Földi Zoltán 2. Géro Balázs 3. Tóth Gábor

1997 Vigh Mihály 2. Böröczki Róbert 3. Kardos István

1998 Mangó Zoltán 2. Beszédes Richárd 3. Váci Eszter

1999 Varga János 2. Pusztai László

2000 Korok Arnold 2. Farkas Péter

2001 Czmarkó László 2. Hornyák Péter 3. Ábrahám Márta

2002 Ónodi Barbara 2. Ott Zoltán 3. Juhász István

2003 Farkas Judit 2. Kiss Attila 3. Barák Tamás 4. Fülep Mária

2004 Hraskó István 2. Benedeczki Tamás 3. Bicskei Róbert 4. Nyári Gábor

Panaszláda

Nem panaszkodom... Igazán nincs semmi bajom. Ha kicsit nyugos is vagyok mostanában, akkor az csak a közlgő vizsgaidőszaknak köszönhető. Semmi más! Ugyan mire is lenne gondom? Egy csodálatosan szép és tiszta környezetben élek,

- ahol “mindenki köszön mindenkinek”,

- ahol mindenki kopog, mielőtt belép a más ajtaján,

- ahol mindenki rendben tartja a konyhát, hiszen ha valamit odapiszkolt a mosogatóba, vagy a tűzhelyre, azt rögtön eltakarítja, mert tudja, hogy milyen undorító a más ételmaradékát, leégett olaját, levesét, stb. eltakarítani,

- ahol mindenki kiszedi hajmosás

után a lefolyóból az elhullajtott haját, mert nálunk azt is tudja mindenki, hogy milyen látványt és érzést nyújt az utána következők számára,

- ahol mindenki lehúzza maga után a magáét.

Szóval nincs semmi baj! Minden a lehető legnagyobb rendben! Miért is ne lenne? Szépen néznénk ki, ha a jövő értelmiségét kellene kioktatni azokról a dolgokról, amiket a gyermekkori szocializációval szív magába az ember!

Csak gondoltam, szólok egy-két jó szót, mert mindenki csak panaszkodik, a sajtót is csak a negatív események érdeklik. Én pedig nem panaszkodom...

maugli

Köszönet az 1 %-ért

Szeretnénk köszönetet mondani azoknak a kollégistáknak és szüleiknek, akik jövedelemadójuk 1 %-át a Móra Ferenc Kollégiumért Alapítvány javára ajánlották fel. Az alapítvány számlájára ezúton érkezett **47 268 Ft** a közösségi rendezvények finanszírozásához járul majd hozzá.

Színjátszóköri Toborzó – verbunkos helyett

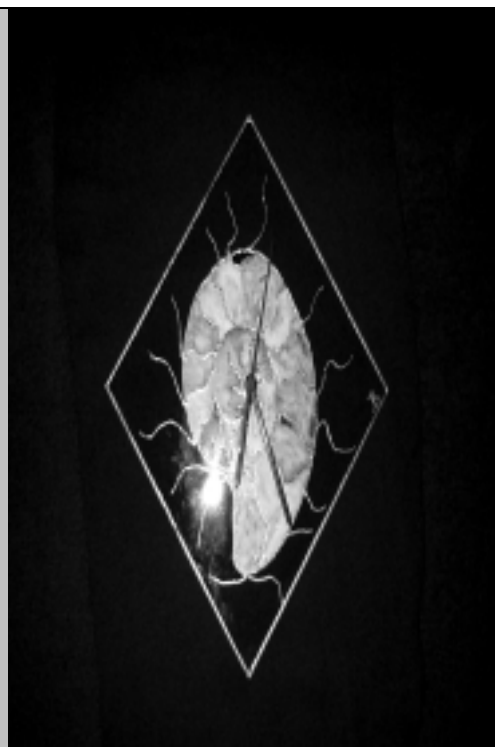
Csókolok Mindenkit! Minden évben próbálunk embereket arra rávenni, hogy lépjenek be színjátszással próbálkozó csapatunkba. Sikerélményünk – ebben a témában – csekély. Minden csoport mozgatórugója a közös cél. A mi – mi alatt a jelenlegi és régebbi tagokat értsd – célunk, hogy jó hangulatú próbák után elődjünk egy produkciót, amely ilyen vagy olyan, de a miénk, és ezért büszkék vagyunk rá és szeretjük. Mivel amatőr csoport vagyunk, ezért nem nagyok az

elvárások. A kollégium vagy az egyetem néhány helyszínén lépünk fel, a fellépések száma attól függő hogy mennyi időnk van, és hány helyre hívnak el bennünket. Csak azt add, amit adni tudsz! Ha valaki ezek után úgy érzi, hogy szívesen kipróbálná magát, ismerkedjen össze velünk. Ha tetszünk egymásnak, akkor megújul a Bárdolatlanok! Keressétek **Márton Gábort** a 17ben.

Molnár Edit

Sziasztok!

Itt a **BARKÁCS KUCKÓ!** Hogy mik is vagyunk? No nem csigák, amit a képen is láthattok, hanem a tavaly is működő, Kreatív Sarok megújult formája. Idén reméljük, némileg szervezettebben tudunk együtt gyönyörű dolgokat alkotni. Hetente rendszeresen tartunk foglalkozásokat, **HÉTFŐN 21 órától az 1. EMELETI KISTANULÓBAN**. Az egyéni ötleteitek, kéréseitek mellett gyöngyöt fűzünk, mindenféle üveget festünk, mint ez az óra is, hajtogatunk, szalvátatechnikával készítünk képeket, különféle dobozokat, gipszből és só-liszt gyurmából alkotunk jópofa dolgokat... Vissza a gyerekkorba-felnőtt ésszel! Határ csak a képzelet, és a csillagos ég! Gyertek minél többen, s ne feledjétek: **A KÉZÜGYESSÉG NEM SZÁMÍT!** Kis segítséggel minden elképzelést meg lehet valósítani! Ha kérdésetek lenne, keressétek **Hajnit** és **Andit** a 25/b-ben!

Tematikus filmklubok az •szi félévben**Vasárnapi filmklub – Szöveg nélkül**

Ezek a dialógusok és valódi cselekmény nélküli filmek képekben és zenében mesélnek az ember és a Föld kapcsolatáról, a természetről, a civilizációról, a vallásról, az időről, a végtelen univerzumból és abban a mi kicsinységünkről, s egyben nagyságunkról. Vasárnap esténként ez a filmklub egy kis elcsendesedéssel és elgondolkodtatással indítja a következő hetet, melynek során talán sikerül a mindennapos apró-cseprő dolgainkat is nagyobb összefüggések viszonylatában látnunk.

Okt. 3. **Baraka** – A világok arca

Okt. 10. **Koyaanisqatsi** – Kizökkent világ

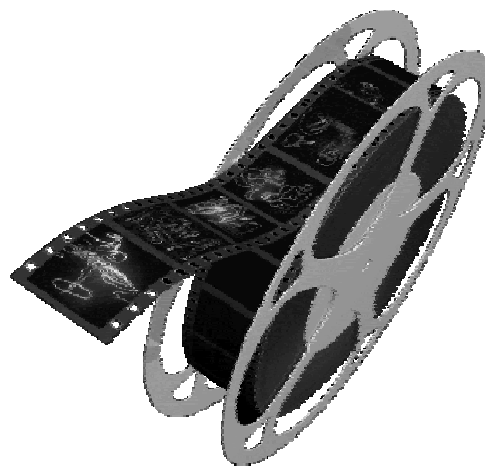
Okt. 17. **Mikrokozmosz**

Okt. 24. **Naqoyqatsi** – Erőszakos világ

Nov. 7. **Vándormadarak**

Nov. 14. **Powaqatsi** – Változó világ

Nov. 21. **Chronos**

Trilógia Maraton Filmklub

A tavalyi évben elmaradt trilógiák bepótlása

Okt. 14. **Hannibal** trilógia

Okt. 28. **Gyűrűk Ura** trilógia

Nov. 11. **StarWars** IV-VI.

Nov. 25. **Vissza a jövőbe** trilógia

Anime filmklub

Az érdeklődőkkel egyeztetett időpontokban

Nausziká a szél völgyéből, Ninja scroll, Ghost in the shell, Innocence (Ghost in the shell 2.), Animatrix, ...

A szervezők fenntartják a műsorváltoztatás jogát. ☺

FOTÓZÁS!

A kollégiumban az idei tanévben is működik a fekete-fehér filmek előhívására és nagyítására alkalmas fotólabor.

Aki érdeklődik a fekete-fehér fotózás iránt, és szeretne megismerkedni a gyakorlati fotográfia alapjaival, a részletekkel kapcsolatban figyelje a faliújságot, illetve keresse meg *Szabó Milánt* az 1/A szobában.

Könyvtári ügyelet

Hétfő - *Balaton Andrea* 4. emeleti seniori szoba 20.00-22.00

Kedd - *Verbói Barbara* 16-os szoba 20.00-21.00

Szerda - *Csenki Sándor* 4/b 20.00-21.00

Csütörtök - *Kondacs Julianna* 32/a 20.00-21.00

Péntek - *Hegyi Ádám* 3. emeleti seniori szoba 20.00-22.00

Olyan időpontokban is zavarhatjátok bármelyikünket, amikor nincs könyvtárügyelet, persze azért többnyire csak éjfél előtt.

Fontos tudnivalók a kollégiumi számítógép-hálózat használatához

Az Internethez mindenki hozzáférhet a kollégiumban, megfelelő papírmunka után ☺

A gépteremhez és málboxhoz:

Azonosító kell hozzá. Azonosító-kérőlapot a portán és az V/9-es szobában lehet kérni.

Az azonosító 2-8 karakter hosszú, kisbetű, szám, kötőjel és pont lehet. A papír leadása ill. a regisztrálás az V/9-es szobában történik. Fontos, hogy a kérőlapot személyesen adjátok le, mert kaptok egy jelszót is hozzá, amit célszerű megjegyezni.

Az azonosítóval együtt jár e-mail cím is (azonosito@mora.u-szeged.hu). A postafiókot a <https://mail.mora.u-szeged.hu> oldalról lehet elérni.

Akik már rendelkeztek azonosítóval, azok a <http://users.mora.u-szeged.hu> oldalon a "Beállítások" menüpontban tudják meghosszabbítani. Az azonosítók október elsején lejártak, aki még nem hosszabbította meg a sajátját, az tegye meg sürgősen, mert a régiek hamarosan törölve lesznek.

Saját gép használata:

Azonosító és számítógép-regisztráció szükséges hozzá. Plusz egy UTP kábel és egy hálókártya a gépbe. Azonosító-kérő és számítógép regisztrációs lap felvehető a portán.

Kitöltése:

A saját gép neve szintén 2-8 karakter lehet. A "MAC address"-t különböző parancsokkal lehet megnézni a különböző operációs rendszereken:

Windows98 - Startmenü ⇒ Futtatás ⇒ "winipcfg" ⇒ enter (csatolócím néven megtalálható).

WindowsXP - Startmenü ⇒ Futtatás ⇒ "command" ⇒ enter ⇒ "ipconfig -all" ⇒ enter (fizikai cím néven)

Win2000 - Startmenü ⇒ Futtatás ⇒ "cmd" ⇒ enter ⇒ "netstat -r" ⇒ enter

Linux - "ipconfig" (Amennyiben e fenti leírások nem érthetőek, nyugodtan kérdezzetek meg hozzáértőt vagy valamelyik rendszergazdát.)

Nyomtatás:

Nyomtatni a 11-es és V/9-es szobákban lehet, 15 Ft/oldal.

Ratkai Edit

90 év az extrém háborútól az extrém sportokig

Idén augusztusban második alkalommal töltöttünk barátaimmal hosszabb időt a Szlovén Júlia-Alpokban. Az előző évi úthoz képest a hegyvidék, és különösen az Isonzó-völgy részletesebb megismerését tűztük ki célul. Ennek a 90 évvel ezelőtt kitört I. világháború a vidéket érintő csatái adtak alapot.

90 évvel ezelőtt ebben a szűk 2000-es hegyekkel körülvett bámulatos völgyben 12 véres csata folyt az Osztrák-Magyar Monarchia és Olaszország között. A háború nyomait még ma is viseli a táj.

Gyalogtúránk során, mivel a magasabb területek csak így módon közelíthetők meg, végig a háborús emlékek között haladtunk. A legtöbb ösvény a régi "mulejta" (öszvérösvény), mely az utánpótlás eljuttatására szolgált a magashegyi régiókba. A völgyben és a magasabban fekvő vidékeken is, több helyen ún. outdoor múzeumok vannak kialakítva. Itt a látogató betekintést nyerhet a háború nehéz körülményeibe.

Lövészárkokban, kavernákban, géppuskafészekben, löállásokban és alagutakban haladhat végig, és szinte minden lépése során valamilyen háborús emléket találhat: repeszdarabok, felszerelési tárgyak, szögesdrót, napi használati tárgyak. Sőt, a magashegyi területeken, 2000 m felett lőszer- és fegyvermaradványokat is lehet találni. Amikor ezeken a területeken jár az ember, még mindig érezhető és látható nyomai vannak a borzalmaknak. A csaták vérességét a gránátnyomok, a lövészárkok, a túl fiatal erdők és a völgyben a rengeteg katonatemető jelzik.

Az Isonzó-front volt az egyetlen hegyi terep az I. világháború alatt, ahol közel két évig állóháború folyt. A frontvonalak rendkívül jól és mélységben kiépítettek voltak és az ellenséges csapatok néhol 20-30 méterre álltak egymástól másfél évig. 1917 októberében az osztrák-magyar csapatoknak Kobaridnál (Caporetto) sikerült áttörni az olasz vonalakat és a Piave völgyébe visszaszorítani őket. Az áttörést a Kobarid fölötti olasz emlékmű és a városi múzeum mutatja be kitűnően.

Eljutottunk egy több méter vastag betonfalú óriási erődbe, mely Bovec fölött uralta a völgyet. Külön érdekessége az építménynek, hogy a II. világháborúban a délről előretörő amerikai csapatok idáig jutottak a háború végéig.

Az isonzói front legvéresebb csatája a Krn és Batognica hegyekért és hegyeken folytak. Ez volt stratégiaileg a két legfontosabb hegycsúcs, ahová mindkét

hadsereg beásta magát. A gyakorlatilag üreges hegycsúcs ma is átjárható a félelem érzését keltve bennünk.

Ma a Júlia-Alpok és különösen az Soça (Isonzó) völgye az extrém sportot kedvelők fellelővára. Lehetőség van a rafting, kanyoning, hydrospeed és a siklóernyőzés kipróbálására.

Érdekes volt látni, hogy a szélsőséges körülmények között vívott extrém háború helyszínein napjainkban a különböző extrém sportok győzedelmeskednek. 90 éve elválasztott a folyó, ma pedig összeköt.

Turóczi Györgyi

Dátum: Thu, 30 Sep 2004 11:26:30 +0200 (CEST)

Feladó: **"SZABO ZSANETT"**<zsaaani@*****>

Címzett: **"NAGY DORA"** <dorci@*****>

Szia Dórikám!

Nem is tudom, hol kezdjem....ne haragudj, hogy csak ilyen későn válaszolok, de jobban le vagyok kötve na és persze néha kicsit lusta is vagyok ám...

Újra egyedül... csöppet be vagyok fordulva, amikor éppen nincs más dolgom :(

Olyan jó volt végre valakit látni otthonról...

Húú, voltunk Oxfordban, Bathban, Southamptonban, Portsmouthban éééés három napot Londonban...):):):):) csööödáááás!!!

Mindenekelőtt annyit, hogy most már értem miért nem kirándulják magukat agyonra az emberek Angliában (mármint az olyan kis csóró turistaszerűségek, mint mi voltunk:).... iszonyat drága az utazás és a szállás. Londonba a vonatjegy - ami egy órára van tőlem - átszámítva, a legolcsóbb jegyet véve (mert itt az sem mindegy, hogy csúcsidőben vagy azon kívül utazol) kb. 12 ezer forint körül repdes egy főre... és ez csak a vonatjegy... nem kellett szállásra költenünk, mivel rávarrtuk magunkat egy kedves magyar ismerős nyakára, aki mázlinkra éppen Londonban dolgozik:) Madame Tussaud's? Tömeg és tömeg és megint tömeg...elég vicces volt ám, ahogy csüngtek az emberek (velem együtt) Jennifer Lopezen meg még hadd ne soroljam kin ...ja és Beckhamen is csüngtek volna, ha nem lett volna elszeparálva a kis finnyás...azért külön díjat szedtek, hogy átölelhessd :):) Nem mondom, hogy nem jó, de az órás várakozás a pénztár előtt majd a hatalmas embertömeg, ami ellepi a viaszfigurákat kicsit kiábrándító. Olyan vicces volt egyébként, sokszor nem tudtam eldönteni, hogy ki az élő és ki nem, a sok mozdulatlan, fényképezéshez pózoló turista miatt. Jut eszembe voltunk a National Portrait Gallery-ben és ki nem találod kit láttam... Beckhamet ott is, nem ám akárhogyan... csöndes kis sötét szobában alussza álmát... hát kész voltam... nem vicc... különteremben egy kivetítőn látható, ahogyan alszik és szuszog...és ezt nézik az emberek...csipkerózsika. Folytatva voltunk a Natural Historyban dinócsontvázakat nézni meg mindent, ami a természettel kapcsolatos (bar a nevéből már gondolom, rájöttél mi ez). Hihetetlen milyen ötletesek egyébként, úgy tudnak megcsinálni egy múzeumot, hogy játszva tanulsz belőle és nagyon jó kikapcsolódási lehetőség az egész családnak.... pl., az ember születésével kapcsolatos részlegen beállhatsz egy szobába, ami az anyaméhet modellezi és hallod a

szívdobogást, érzed a hőmérsékletet, stb...

Felültünk a London Eyera, ami egy 135 m. magas óriáskerék a város szívében és hála az égnek a párom rosszul volt és hozzájutottam végre én is a fényképezőgéphez. Mondanom sem kell, hogy volt miről képet csinálni. Megpróbáltam belőni magamnak, hogy hol lehet a Tower Bridge erre bemagyarázták nekem, hogy a másik irányba van én meg elhittem, és eszeveszettül fényképeztem valami Towernek látszó dolgot... ennyit a tájékozódási képességről...

Gyönyörű a Parlament, bar a mienket semmi nem múlja felül (főleg ha távol van az ember). Imádom a Piccadillyt, naná egy reklámmániás hogye imádna és akkor még a kirakatokat nem is említettem, gyönyörű kirakatokat tudnak rendezni, fogalmazunk úgy foglalkoznak vele...

Senki nem hagyhatja itt ezt a várost úgy, hogy nem látta legalább egyszer a Buckingham Palotát az őrségváltással együtt, én is láttam volna, ha nem mászott volna a bácsi a hátamra a kamerával... és ennyi magyar szót már régen hallottam, mármint a magunkén kívül:)))))
Imádom Londont, olyan, mint a filmekben... a fekete taxijaival, amelyekből ki-be szállnak a csinosabbnál csinosabb nők gyönyörű bevásárló tasakokkal, néha csak néztem

ki a fejemből, olyan hihetetlen volt az egész, hogy én mindezt látom... a buszok, hat ez egy külön téma... tudod mit, kezdem a tömegközlekedéssel. Szóval még régebben bementem a családommal Londonba a-u-t-ó-v-a-l. Akkor dugót én még életemben nem láttam, sem városban, sem filmben. Minden családnak általában két autója van ebben az országban (szegénykéim)... ne felejtsd el a gondolatot, mert most ugrok egyet a vasúthálózatra. Jaj de jó itt vonatozni! Tiszta és csendes, sőt szép... mindenről beszélhetek azonban csak vasúthálózatról nem... Próbáltunk volna eljutni a Stonehengehez, ami nagyon durván olyan 70-80 km-re lenne attól a helytől, ahol élek... és talán 4 átszállással egy napot igénybevéve meg lehet tekinteni... na majd egy vidámabb napon, három napra elegendő hidegélélemmel ellátva nekivágok. Tehát a hálózatuk nincs kiépítve és ennek még nem is nagyon érzik a hiányát, mivel mindenki beül az autójába és megy, amerre lát... arról nem is beszélve, hogy néha olcsóbban jön ki az ember anyagilag, mintha vonatra ülne... tehát iszonyatosan bedugulnak a 3-4 sávós autópályák, néha gyalog gyorsabban tudnék haladni. Most már talán kezdenek ráeszmélni, hogy ez egy idő után tarthatatlan és hihetetlen mértékben emelik a parkolójegy árakat, sőt egyes helyeken már a parkolást sem engedik a városon belül. Azt hiszem a buszoktól indultam... elég viccesek a délutáni csúcsforgalomban: ott száll fel és le az ember, ahol akar, mivel lépesben halad és ez meg a jobbik eset, mivel így biztos nem marad le a járgányról, ugyanis volt olyan, hogy próbáltuk leinteni a várva-várt buszt, de a sofőr bácsinak éppen nem volt kedve megállni és továbbszáguldott az "éppen félig kihalt" utcán....

Olyan más itt minden... tudod mi tűnt fel egyből, amikor leszálltam a repülőről? Az, hogy minden gyönyörű zöld, eleven mély zöld... hozzá kell tennem, még életemben nem áztam el ennyiszer, tehát van mitől zöldelleni...

Reggelente, amikor viszem a kiscsajokat a suliba, mindig találkozom egy középkorú hölgygel. Nem ismerem, sem én, sem a lányok, ettől függetlenül már messziről mosolyog, és mindig köszönünk egymásnak. Hol itt az angol hidegség? Igaz, hogy francia családom van, és közelebbről nem ismerek egy "öslakost" sem, de soha nem mondanám rájuk, hogy hidegek... remélem később is így fogom gondolni. A franciák meg borzasztó közvetlenek. A lányok édesapja jött ki eléem a reptérre anno, még amikor megérkeztem és miután pár percig vizslattuk egymást, hogy vajon ki kicsoda, majd átölelt jobbról-balról és úgy fogadott, mint egy régen látott barátot.

Rámtört a nosztalgia... másnap felébredtem egy idegen ágyban egy számomra teljesen ismeretlen országban és tudod mi fogadott? Két kíváncsi kislány csüngött az ajtómon és tündérien mosolyogtak... aztán felültek hozzám az ágyra és innentől ment minden a maga útján. Közeledik a december és én már több mint a felén túl vagyok. Most már nem tudom, hogy ennek örülnöm kellene-e vagy...

Olyan furcsa, azt hittem, hogy minél közelebb kerülök a hazautazásomhoz annál izgatottabb leszek, de ez nem így van. Néha nagyon nehéz, mert egyedül vagyok és mindenki (akarom mondani majdnem mindenki) távol van, akit szeretek, de már kapaszkodom minden pillanatba, amit még itt töltök, mert tudom, hogy életem egyik legszebb élményét élem át... Na jó ezt most már abbahagyom.

Képzeld, megyek vasárnap templomba, még hozzá a hörcsöggel!!
Mindenkinek vinnie kell valami állatot, próbálják a
gyerekeket becsábítani Isten házába. A trükk felnőtteken is
működik:)))))
Képzeld, főztem valamelyik nap pörköltet és imádtak,
szegények azt hitték, hogy a fél napot a konyhában töltöttem,
az ízből ugyanis arra következtettek, hogy órák kellene az
elkészítéséhez. Ilyenkor tanulja meg az ember jobban
tisztelni és értékelni azt, ami otthon van... hihetetlen
milyen gazdag a magyar étel ízvilága, persze a tradicionális
angol ételnél (sokan általában a fish&chips-et értik alatta)
sok minden gazdagabbnak tűnik...

Nemsokára Halloween!!! Már raktározzuk az édességet:))

Be kell fejeznem, mert leragadnak a szemeim!
Jó legyél és várom a leveled...

Zsani

Muráncsik Dorina, aki kollégiumunk lakója már 5 éve, Firenzében töltött fél évet tavaly az Erasmus ösztöndíjjal. •t kérdeztem tapasztalatairól, élményeiről.

Miért döntöttél úgy, hogy az Erasmusra pályázol?

Csiszolni akartam az olasztudásomat, és nagyon vonzott a lehetőség, hogy a világ egyik legszebb városában töltsék el fél évet. Legkedvesebb hobbim az utazgatás, az ismeretlen meghódítása, tehát nem volt kérdés, hogy megpályázom az ösztöndíjat.

Miért pont Firenzébe mentél?

Firenze a reneszánsz városa; az összes jelentős reneszánsz képzőművészeti alkotás itt található. Mivel rajongok a reneszánsz képzőművészetért, már az egyetem első évétől tudtam, hogy ide fogok jönni tanulni, annak ellenére, hogy sokan óvtak ettől a választástól. Sok tanárom egy kisebb várost javasolt, mert ott több lehetőség lett volna más erasmusosokkal ismerkedni, hiszen a nagyvárosban nehezebb kapcsolatokat kialakítani. Ráadásul Firenze Olaszország legdrágább városa, és az ösztöndíjból sajnos nem lehet kényelmesen élni.

Milyen előkészületeket tettél a kiutazás

előtt?

Egyéni tanrendet kellett kérnem, vízumot igényelnem, és a firenzei egyetemmel kellett felvennem a kapcsolatot a külügyi osztály segítségével. Na meg előtte nyáron egy kis pénzt kellett gyűjtenem.

Hogyan sikerült szállást szerezned? Ha jól tudom, az olaszországi ösztöndíjasoknak nincsen előre lefoglalt szállásuk.

Hihetetlen nagy szerencsém volt, mert megérkezésem napján bementem a központi kollégium épületébe, ahol megkérdeztem, nem lenne-e szállás véletlenül... Véletlenül volt. Egy hónapig egy külvárosi koliban laktam, majd felszabadult a belvárosban egy szabad hely, úgyhogy 5 hónapig a város szívében laktam. Fantasztikus volt, hogy amikor úgy gondoltam, hogy most sétálnék egyet a Dóm körül, 5 percen belül már meg is tehettem. Viszont a belvárosi kolinak megvoltak a maga hátrányai. Például nem volt konyhánk.

Barangoló

Akkor hogy oldottad meg az étkezést?

A barátnőm kijött meglátogatni, és itthonról hozott nekem egy rezsót. Azon főztem, persze illegálisan, hisz ott is vannak tűzvédelmi szabályozások... természetesen nem háromfogásos étkeket főztem, hanem főleg paradicsomszósos tésztát, amiből már egy életre elegendem van. Azért hetente egyszer megengedtem magamnak azt a luxust, hogy pizzázzak. Ugyanis Firenzében sütik azt a pizzát, ami tavaly elnyerte a pizza-világbajnokság első helyét, és egyszerűen ellenállhatatlan.

Hogyan tudtál megélni az ösztöndíjadból?

Ha csak az a havi 200 euró lett volna, amit az Erasmussal kaptam, abból még a kollégiumot sem tudtam volna fizetni. Az ugyanis havi 230 euró volt. Szerencsére szociális támogatást kaptam, valamint dolgoztam is kinn, csak így tudtam fedezni ottani költségeimet.

Mit dolgoztál?

Sok mindennel próbálkoztam, de amivel a legtöbb pénzt kerestem, az a pincérkedés volt. Kemény munka volt, mert sikerült a legpuccosabb éttermet megcéloznom az álláskeresőknél, ahol nem volt mindegy, hogy kit hogy szolgálj ki. Szerencsére felvettek, mert a külföldi lányok vonzzák a

vendégeket, egy kis akcentus mindig előny, ahogy a főnök mondta. Oda járt az összes sznob, mindig mondták a többiek, hogy ki melyik híres ügyvéd. Sőt, már Brad Pitt is megfordult ott korábban, sajnos vele nem futottam össze.

Mit tanultál kinn?

Művészettörténetet hallgattam az egyetemen. Nagyszerű dolog volt bemenni órára, tanulni egy múzeumból, vagy egy festményről, majd megnézni azt élőben, akár rögtön óra után.

Szakmai szempontból jelentett valamilyen előrelépést?

Február végén engem kért fel a tanárom, hogy tartsak előadást az Uffiziről, a világ egyik leghíresebb múzeumáról. Itt vannak kiállítva többek közt Botticelli, Raffaello, Tiziano legszebb festményei. Bár féltem a feladattól, nagyon jól sikerült, a végén sokan gratuláltak.

Szórakozni is volt időd, gondolom...

Persze. Sokat jártunk bulizni, színházba és moziba. Ami viszont számomra a legnagyobb szórakozást jelentette, az a múzeumlátogatás volt meg a kirándulások kisebb, de nem kevésbé gyönyörű városokba, mint Firenze.

Mik a legnagyobb élményeid?

Nehéz választani. Talán a hóesés az egyik. Firenzében tizenegy év óta először havazott tavaly, mikor kinn voltam. Egy reggel kinyitottam a zsugáterekeket, és láttam, hogy szakad a hó és szép lassan beledi az egész várost. Az újságok két napig csak a havazásról cikkeztek. Egy másik nagy élmény egy focimeccs volt. Az Empoli és az Udinese csapatok meccsét néztem meg. Hihetelen, magával sodró euforikus hangulat volt a szurkolók közt. Ezen kívül a velencei karnevál volt nagyon emlékezetes.

Maradtál volna még?

Igen, ennek érdekében mindent meg is tettem. Volt munkám, barátaim, remek

szállásom. Újra elkezdtem gyűjteni a tanárok aláírását az egyéni tanrendhez. Egyikük sajnos nem írta alá. Ezért nem maradhattam a második félévben.

Miért javasolnád másoknak is a hosszabb külföldi tartózkodást?

Ha az ember meg szeretné tapasztalni, milyen másutt boldogulni, távol a családtól és az összes támasztól, hogy milyen másutt

a világ, akkor jó, ha kimegy valahova hosszabb időre. Jó érzés, hogy meg tudtam állni a saját lábamon. Mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy menjen ki külföldre egy pár hónapra ha van rá lehetősége, mert ezzel csak nyerni lehet.

Lili

Firenze: Legfontosabb tudnivalók

Toszkána tartományi székhelye, lakosok száma: 500 000 fő, folyója: Arnó
Nevezetességek: Ponte Vecchio, az aranyművesek hídja; Dóm; Giotto harangtornya; Dante temploma, ahol Dante először megpillantotta Beatrice-t, Pitti Palota; Palazzo Vecchio; Uffizi; Santa Maria Novella templom, ahol a Dekameron története kezdődik; a Medici villák

Fejezetek egy szerelemből

- Nem. -erősködtél, s a pizsamafelsőmet betűrted az alsóba. Úgy néztem ki, mint egy óvodás. Kinevettél.
- De miért? -már majdnem sírtam.
- Mert késő van. Ilyenkor rendes lánynak ágyban a helye. -kacsintottál.
- De én nem akarok rendes lány lenni. Pizzát akarok! Most!
- Van vajás kenyér.
- Utálom a vajás kenyeret. Nem akarok vajás kenyeret enni! -hisztiztem.
- Jó, akkor kapsz májkrémeset. -sóhajtottál. Türelmed végtelen.
- Nem akarok májkrémes kenyeret se. A kenyér hizlal. Pizzát akarok.
- A pizza nem hizlal? -vontad össze a szemöldököd.
- De azt le fogom tornázni... Még ma este. -ígértem egy huncut mosollyal.
- Ja, az más. Mondd a számot...

* * *

- Babám, ébredj. Mondani akarok valami fontosat. -suttogtad a fülembe az éjszaka közepén, mikor bebújtál mellém az ágyba.
- mhgbmhghmmmmmbhhhh
- Tessék? Nem értem, mit mondasz.
- mghbbmmmmmmmbbhmbh
- Aha. Hát akkor...

mhbmhbghmbhbmhbmmmmmbh.

- Mit akarsz?! - morcos voltam, mert felébresztettél.
- Semmit. Csak azt mondtam, szeretlek. - simogattad meg a fejem, s hagytál tovább aludni.

* * *

- Szia, hogy vagy? -kérdezted.
- Megvagyok. Te?
- Én is. Rég láttalak. Képzeld, tegnapelőtt blablablabla. - nem értem, hogy tudsz ilyenkor semmiségekről csevegni, mintha mi se történt volna.
- Te, én úgy voltam vele, hogy az életben nem akarlak látni többet. -vágtam a szavadba.
- Ja, én is.
- De én még mindig.
-.... - lehajtottad a fejed.
-.....
- Nemán. -néztél rám mint egy kisgyerek, ha rossz fát tett a tűzre.
- De. Utállak. -durciztam.
- Én is. Megcsókolhatlak?
- Nem.

Szófogadatlan, rossz fiú. Ilyenkor titokban örülök, hogy az én nevelésem erősebb, mint anyádé.

-mog-

Padlás

Ez a nap is úgy indult, mint a többi. Nem volt kedve felkelni, tudva, hogy mennyi feladat vár rá. Egyre zaklatottabbá és feszültebbé tette a tennivalók hosszú sora, mely minden nap csak sokasodni látszott, hiába dolgozott annyit. Érezte, kezd belefáradni. Már nem vette észre a napsütést, a virágokat. Mogorván rohant, versenyt futott az idővel és saját magával. Hosszú hónapok óta így volt ez, a megszokottság és hiábavalóság érzése hálót font köré. Régen szerette a munkáját, ma ez is csak nyűg volt számára. Rosszkedvűen gondolt arra, hogy még a padlást is rendbe kell tennie, sok éve várt rá még ez is.

Délutánra feladatai többségével végzett, átöltözött kopott otthoni ruhájába, amit csak takarításkor szokott felvenni, és felkapaszkodott a nyikorgó lépcsőfokokon. A nehéz ajtó lomhán nyílt ki, évek óta tartó álmát zavarták meg. Belül a sötétségben csak a kis kerek ablakon beszűrődő fénynyaláb világította meg a kavargó porszemeket. Kinyitotta a zsalugáteres ablakokat, világos lett. A régi szekrények lepattogzó festékére vastag porréteg rakódott, súlyos ládák hallgatagon őrizték a bennük elrejtett tárgyakat.

Körülnézett, mélyet sóhajtott. Nagyobb vállalkozás volt ez a takarítás, mint hitte, de nem akarta tovább halogatni. Nekifogott a munkának, maga is meglepődött, hogy milyen gyorsan és könnyen halad, szinte kikapcsolta a monoton törölgetés és rendrakás. Pár óra alatt eljutott az utolsó bútorhoz, egy zöldre festett tálalószekrényhez, ami a sarokban állt. Az egyetlen tárgy, amit a dédnagymamától örökölt, régen jobb helye volt a hűvös falusi ház konyhájában. Ezt is letörölgette, minden rekeszéből kiszórta a papírfecniket. Az egyik fiók, ami eddig

nem nyílt soha, most engedett. Mélyén egy köteg nyirkos, megsárgult levelet talált, gondosan összekötve vékony selyemzsinórral. Óvatosan emelte fel, kioldotta a csomót, nézte, ki írhatta. A hűvös papírok mindegyikére pecsétet nyomtak: *ELLENŐRIZVE*. Félve kezdte olvasni, mint aki lopva féltett titokra lel.

1943. november 15. ,valahol Oroszországban

Kedves Hitvesem, drága Kislányom! Bár egyre hidegebb van, ne aggódjatok értem, jól vagyok. Remélem a kegyelmes Isten egészségben tart titeket. Üdvözlöm édes szüleimet és otthon maradt barátaimat! A jószágok megvannak még? Ma találkoztam egy régi ismerőssémmel, egy vagonba kerültünk. Beszélgettünk, felemlgettünk benneteket. Ő megvendégelt hazaival, s én is odaadtam neki a maradék vajamat. Boldogok voltunk. Az Úr Isten kegyelme legyen veletek!

Némán ült egy faládán, nézte a papírt, míg már csak elmosódottan látta, könnyei leoldották a tintával írt címzést. A mellkasához szorította a köteget, kétségbeesetten ölelte.

A nap már régen lenyugodott, csak a hold fénye világított be a nyitva felejtett ablakokon, mire visszatért összekuszálódó érzelmei és halvány emlékei közül. Felállt lassan, elzsibbadt tagjait kinyújtotta, az ablakhoz ment, kihajolt. Hűvös volt az este, foszladozó felhők vetettek árnyékot a fűre. Mélyeket lélegzett, magába szívtá ezt az ősi nyugalmat, és feltöltődött vele. Nem volt már olyan nehéz feladatainak terhe, elvesztette a jelentőségét a végtelen időben. Szabad volt és boldog. Egyszerűen csak azért, mert él.

Engler Márta

Az alább közölt kéziratot az Újszombati (ma Novy Lalis) Református Levéltár Ms. 448. jelzete alatt találtam. A cím alatti évszám vélhetően nem a lejegyzés dátumát mutatja (erre helyesírási okok miatt következtek), hanem a történet eseményének időpontját. Az írás több helyen romlott, homályos. A szövegre tett jegyzéseimet szögletes zárójelben közlöm.

Az égszínkék medalion

1846

A. nem olyan diák volt, akit a céhlegények csak úgy, minden szó nélkül végigbotozhattak az utcán, hiszen annak tudatában lépdelt kicsit félretaposott, de még divatosnak mondható cipőjében a kávéház felé, hogy ő egy patinás, régi nemesi család első számú utódja. Drága Nemesi Vér! Az arany szabadság biztosítója! De hogy azzal mennyi gerincgörbítő kötelesség is jár! Egyenes derékka kell járni az utcán, nemes társaságban muszáj bátran, sőt merészen viselkedni (még a gyávaság látszatát is kerülni kell), az igazságot mindig szem előtt kell tartani, és minden eszközzel megvédelmezni, és egy olyan kéznek, amelynek ereit nemesi vér buzogja be, bizony nem szabad reszketnie, ha az utolsó krajcárokat is kiadja egy égszínkék-tengerszínű medalionért, ami talán ajándékként szolgál majd egy égszínkék-tengerszín szemű hölgynek. Egyenes derékka hát, és nagyon szegényen lépett be a kávéházba A. Szivarfüstös, zajos terem fogadta - ilyen volt akkoriban a Pilvax -, de társai: a cingár Petrovics [véltetően fiktív személy], és a fogatlan Nyári Gábor [szintén fiktív személy] még nem érkeztek meg.

Hanem az egyik asztalnál nemes társaság biliárdozott. Vezetőjük a vastag báró Kothenczy, a HelytarTOtanács [a nagy T és O betűk az eredeti szövegben találhatóak] ülnöke volt [valóságos személy, l.: Révai nagy lexikona XII., 86. o.], a közélet jeles személyei vették körül. A legtöbbször, ahogy A. elnézte, az összenőtt szemöldökű, német prókátor, Lutz beszélt [szintén valós személy, l.:

U.o. XIII., 56. o.], aki minden egyes lökéshez talált egy odaillő jogi formulát. Mellette magasodott a hórihorgas báró Kajtsa szilárdan megvetve lábait; ő gróf Verbóyval, a nagynevű, délvidéki földesúrral osztotta meg a biliárdról vallott nézeteit, folyamatosan vitába szállva Bácskay Zoltánnal, az ifjú liberális nemessel [az előbbi személyekről nincsenek adatok]. Így nézett ki ez a nemes társaság. Nem messze mögöttük ült Kothenczy felesége társalkodónőjével és a többi asszonnyal.

A. hátán végigfutott a hideg a csoportozat láttán. Remegő hangon kérte ki kávéját, maradék pénzét reszkető kézzel számolgatta, mintha félne a helytől, amelyben máskor oly otthonosan eligazodott. Azután a HelytarTOtanács ülnöke odajött hozzá...

- Mondja, nem akar ön egyet biliárdozni velem. Ezt nem utasíthatja vissza, hiszen a nemes társaság ott az asztalnál sok jót hallott önről, nagyon kíváncsiak...

A. átkozta a pillanatot, amikor belépett a kávéházba. De a nemes társaságnak nem lehetett nemet mondani. Ahogy odalépett az asztalhoz, báró Kothenczy elkezdte végnélküli beszédét, amit csak néha szakított meg a nemes társaság tagjainak egy-két helyeslő bekiabálása, egy-egy "Úgy van!" vagy "Igaza van a báró úrnak!".

- Látják, uraim, A. nem olyan diák, akit a céhlegények csak úgy, minden szó nélkül végigbotozhatnak az utcán - ha szabad úgy kezdenem a bemutatást, ahogy a firkászok indítják mostanában azokat a rémes elbeszéléseket. Ön nemes ember, drága A.

- ugye megengedi, hogy így szólítsam? Jöjjön csak, átengedem önnek az első lökést. Úgy-úgy. Hát, ez nem sikerült igazán jól, drága A., csak nem ideges ön? No, nyugodjon csak meg! Nézze! Így ni! Szép gurítás volt, nem igaz? Mit is...? Hát persze, ön diák itt az egyetemen! Bizonyosan tanulja ön hazánk történelmét. Bevallom... Ön következik... Támassza le erősebben azt a dákót! **Ön** izzad, csak nem beteg? Szóval, bevallom, engem mindig ez érdekelt a legjobban. Őseink története. Figyeljen! Látja, hogy fogom ezt a fadarabot? Ugye? Így eredményesebb a játék. Merthogy - visszatérve - őseink még igazi férfiak voltak. Igazi férfiak! Dédapámról például úgy hírlett, hogy híres párbajhős volt; álítólag negyven embert győzött le ilyen vitézi játékokban, azután, amikor már olyan lyukas volt mint a szita, halálos ágyán felemelte a maradék három ujját, és három szót hagyományozott a családra intésül: Erő, Tudomány, Ravaszság. Azt mondta, ezek kellene a jó párbajhoz is. Akkor még, barátom... Látom, ma nem megy önnek a játék. Akkor még vassal védték az igazságot, aki győzött, annak igaza volt. Ma már! Kedves A., ma már nincs ilyen sehol! Ön nem párbajozott még, ugye? Na látja! Pedig nemes ember! Nem akarom megbántani, de nem is hiszem, hogy oda merne állni egy pisztolyos elé. Látja, én sokra tartom a tudományt, hiszen ez a második jelszava családuk. Ön is afféle "papír-ember", igaz? Szép is bizony az, amikor az ember biztonságban él könyvei között... Most jól körülzártam a golyóit, onnan ugyan nehéz lesz kiszabadulnia. Ravaszság! Látja, drága barátom, ez a harmadik jelszó. Nem, ön barátom: félénk, szép tulajdonság egy szerzetesnek, ha gyáva, de egy nemes talán... És most következik az utolsó lökés.

A-t egészen elzsongították báró Kothenczy szavai. Először próbálta figyelmeztetni a játékra erőltetni, de hiába célozta tekintetével a zöld posztót, a golyók összeviaskodásában nem tudta kiismerni magát. Bolyongott a játék

útvesztőiben, egyre nehezebben lélegezve, gyomorgörccsel, szívdobogással küszködve. Szemeibe mintha csikorgó homokot hintettek volna, izmai akárha ólomba lettek volna ágyazva sosem úgy mozdultak, ahogyan A. erőltette. Azután különös álmosság vett rajta erőt. Úgy érezte, ha a dákóval nem támasztaná a padlót, rögtön összezsugorlana, lerogyna, mint egy darab rongy. Csak hagyta, hagyta, had sodorják őt a HelytarTótanács ülnökének szavai valami végtelen, fény nélküli, süket alagútba. Csak félájultan tudott néhány szót kilögni nehezen nyíló száján a nemes társaság helyeslésétől kísérve, utalva a nemes gerincgömbölyítő kötelelességeire, arra, hogy távol álljon tőle minden gyávaság, hogy természetesen, az igazság szentségét szem előtt tartva megengedi, hogy a báró úr válasszon fegyvert. Csak akkor eszmélt fel igazán kábulatából, amikor Kothenczy felesége is beleszólt a társalgásba határozottan ellenezve mindenféle erőszakos cselekedetet.

- Ne szóljon bele, Adrienne - sziszegte felé Kothenczy - Ez a férfiak dolga.

Adrienne a két férfit nézett, égszínkép-tengerszín medalionjához kapott, mintha attól félne, hogy ellophatják tőle a drága ékszert. Hasonlóan égszínkép-tengerszín szeme volt. Égszínkép, és, jaj, végtelenül szomorú szeme.

A. este hétkor magányosan ült a Pilvax végtelennek tűnő, fény nélküli, süket termében. Akkor jött oda hozzá a cingár Petrovics, a mitugrász poétácska.

- Talpra, magyar! - mondta - Zárás! Ej, de szoromú képed van, gyere Mórchoz, játszunk egy partit! - és kezeivel mutatta is színészieskedve, hogyan fog ő kártyázni nemsokára.

- Nem, köszönöm - felelt A. Én ma már vesztettem egyet.

A párbaj kimeneteléről nincsenek adataink. Báró Kothenczy cselédje szerint a HelytarTósági ülnök nagyon készült a különleges eseményre, órákig törölgette

fegyvereit, sőt, az ólomgolyóba, amit A-nak szánt, bele is véste családja jelszavainak: Erő, Tudomány, Ravaszság első három betűjét.

A másik forrásunk Adrienne báróné levele barátnőjének, amelyben beszámol

róla, hogy égszínkék-tengerszín medalionját ellopták valahol, és hogy emiatt olyan szomorú, hogy szíve szakad bele.

Közli: **Bencédi Dávid**

Moloch

Butaság és félelem kovácsolta
Ői hittel kezdtünk isteneket
Engesztelni.

Gyermeki vért a nap ráncszárította
A lelkeket áldozó kezeket
Megjelölni.

S véres a kezünk, míg ráébredünk,
Hogy ember az isten, s isten az ember,
S lassan félni kezdünk.

Tanuláshoz – láshoz – zá

S ütött az óra.
szóra megyek
leülök,
előeszem,
nézem,
tudom,
hogymeg,
nem,
de neki.

INRIK

Devapolis

Májussal Zrínyi egybeér,
közöttük tágas árny a kert;
göndörödő csendje árad,
nyújtózva önmagába telt.

Nagyapó motoz a kapunál,
szomszédja beszédbe fonta;
levélcsillámú délbe tárt
meghitt mosoly az utca.

Tyúkszöszmötöléses udvar,
nagyanyó magot szór széjjel;
nyaknyújtogató állandóság,
délceg kakas lépdel.

Álló biciklik, üres a ház,
fehér falakon húnyt redőny;
füsttelen kémény – a kazán –
vöröslik hátul a tetőn.
Nincs senki itthon, némaság,
iskolában ül hugod,

anyu dolgozik, és apácska
baleset-rokkanású árnya

halott kövekkel álmodik,
– a legszelídebb sárkány –
üldöz, téged sír a tájba,
Lakóca, ősi szerszám.

Fény rezzen, ráncot vet,
felgyűrődik a város;
dobozzá zárul telketek,
sejt az útpókháló arcán,
pusztába ágazó csápok.

Vonat araszol, táblás, sík mezők,
folyópántlikás, hullámozó vidék;
messze északon hegytetők:
agyív Kelet félszigetén.

Forgó gömböcske járja útját
pányvázva rengő fényházához,

külső spirális csillagágban,
tán világgá egy fekete lyuk
kizacskósodásában, mely

fürtök közt egy bogycsofán,
ezt tépjük le épp:
részed leszek, ha megeszed,
s nekem te, ha én.

Füleki Gábor

Felkelt-e a napunk...

Mikor voltál utoljára színházban?
És mit néztél? Ja, ami a bérletben soron
következett! Azért nem lett volna túl nagy
baj, ha kihagyod, igaz? Hogy Neked nincs
bérleted! Akkor Te az érdekel-megnézem
színházjáró vagy. Mármint ha sikerül
jegyet szerezned... Ez nem volt könnyű
májusban és szeptemberben Szegeden. Rég
volt ilyen siker a Nemzetiben (a
kasszában). Ha azt is megemlíti, hogy
minden előadáson állva tapsolt a közönség,
akkor senki sem dobálhat meg követ,
amikor azt mondom: ez elsőpró siker!
Azért menjünk szépen sorjában!

Tegyük fel, hogy sikerül jegyet
venned. Mit teszel? Szépen felöltözől,
ahogy illik, hét óra előtt pár perccel
megjelenesz a színházban, leülsz a helyedre
és vársz, hogy az a bizonyos függöny...
Tudod. Vársz az élményre, amit csak a
színház nyújthat. Vársz nagy érzelmekre,
hősökre, gonoszokra, szürke egerekre, akik
a lehető legszürkébbek az egerek közül.
Rómeókat és júliákat akarsz látni.

Tegyük fel, hogy sikerül jegyet
venned. A jegyeden ez áll: István, a király.
Mit teszel? Szépen felöltözől, ahogy illik
(egy egyetemistának), hét óra előtt pár
perccel megjelenesz a színházban, leülsz a

helyedre és vársz, hogy az a bizonyos
függöny... Tudod. Vársz. Lehet, hogy Te
még akkor is vársz, amikor az a bizonyos
függöny már rég... Miért? Mert a Te
ismerősöd csak a negyedik jelenetben lép
színpadra. Nézed a srácot, akit már sokszor
láttál a főcitánszéken. Lehet, hogy
évfolyamtársak vagytok? Azért a füled is
használd jóember, színházban vagy! A
mögötted lévő exkluzív információkat
szolgáltatnak egymásnak Koppányról,
Rékáról, Gizelláról, érdemes figyelni!
Réka megjelenésével egyébként is
mindenki felkapja a fejét, és elkezd
gondolkodni: Lehet, hogy az egész cd-ről
megy? Az eredetiről? De nem, mert István,
meg Gizella, meg a többiek...

Igen, Réka így tud énekelni.

Ha túltettük magunkat Rékán, és
megemésztettük, hogy egyetemista társaink
rockoperát adnak elő a Szegedi Nemzeti
Színházban, akkor átadhatjuk magunkat az
élménynek, melyet csak a színház nyújthat,
elhiszük, hogy valóban István és Koppány
alakja elevenedik meg, és még mindig nem
tudjuk eldönteni, melyik karakter a
szimpatikusabb.

Simonka Rita

„Ha kiadod magadból a maximumot, nyugodt lehetsz”

- Koppány szerepében Tajti Zoltán -

Vannak skatulyák. Általánosítások. Aki
Koppányt játssza, arról derüljön ki első
ránézésre, hogy nem ő a jófiú. Legyen
zord, nézzon morcosan, lehetőség szerint
legyen hosszú haja, és ő, ha még

tetoválva is lenne a karja... Tajti Zoltán
megfelel eme elvárásoknak. Persze ettől
még nem lesz valaki jó Koppány. Ő az
lett. Kicsit kibújt a skatulyából. Kicsit
tett még hozzá, kicsit elvett belőle. Kicsit

a saját képére formálta, kicsit hasonult hozzá. Jól állnak ők egymásnak.

Hogy lett belőled Koppány?

Kiírtak egy meghallgatást valamelyik egyetemi lapban, és elmentem... mindenki így került bele. El se bírtam képzelni, hogy másra jelentkezzek, mint Koppány szerepére, hangilag se feküdne nekem más, és közel áll hozzám a szerep karakterben.

Koppány egy kicsit lenézi Istvánt és egy nagyon konok, öntörvényű ember, aki idealista túlságosan és nem nagyon látja be, vagy nem nagyon akarja belátni István döntéseinek politikai helyénvalóságát.

Hasonlít?

Rám? Önféjűségben igen.

Mindig neki drukkolnak.

Ez szerintem alapvető egy ilyen negatív szereplőnél, így van megírva ez az egész.

Hogy „ez az egész” egy kultuszdarab, és a szerepeiteket csak úgy emlegetik, hogy „Vikidál”, meg „Nagy Feró”, azzal hogy lehet megküzdzeni?

Azt el kell felejtetni. Persze mindenki lesz összehasonlítás, mert velük lett kiadva és jó volt. De szerintem például a Ragány Zoli jobb, mint a Varga Miklós. Sebestyén

Mártánál jobbat sem tudtam elképzelni, pedig sokkal jobb a Zsuzsi.

Nincs köztetek rivalizálás, hogy ki a sikeresebb?

Olyan szempontból nincsen, hogy mérges vagyok a Ragányra mert ő nagyobb tapsot kapott, mint én. Ha tapsrendnél kimegy a három asszony, akkor az összes férfi elkezd fütyülni. Vagy kimegyek én, akkor is a lányok sikoltoznak mert én trikóban vagyok, és a negatív szereplő az mindig szimpatikusabb.

Amikor állunk a színpad szélén és áll az egész színház, az jó érzés. Eléggé sokat dolgoztunk, és mindent beleadunk a színpadon, és jólesik, hogy nem volt hiába.

Most egy kicsikét nagyobb a nyomás, a rendező azt mondta, hogy már nem amatőr előadásként nézi a dolgot, hanem István, a király előadásként. Ez egy mérce most a színház részéről, hogy bírjuk-e, hogy lehet-e ránk építeni majd a továbbiakban akármit is.

Mekkora a felelősség?

Erről soha nem beszéltünk egymással, de szerintem az a felelőssége mindenkinek, hogy annyira a legjobbat kell adni, hogy ha valaki valamit elszúr, akkor azt ellensúlyozni kell mindenkinek.

Mi történik, ha valaki valamit elszúr?

A színpadon az szar érzés. És azért az, mert ha utána még kell énekelni, akkor az rengeteget elvesz önbizalomból. Annyit lehet csinálni, hogy sulykolod magadba, hogy nem kell parázni attól, hogy elrontod. Nem kell attól félni, hogy rosszabb lesz, mint akármikor eddig voltál. És ha kiadod magadból a maximumot, akkor szerintem nyugodt lehetsz. Bennem mindig ez van. Hogy nekem nem kell túlénkelnem a Vikidált vagy akár a Ragány Zolit.

Milyen érzésekkel jössz le a végén a színpadról?

Egy kicsit kusza az egész, át kell öltözni, ki kell menni az utcára, ahol már le van mosva smink, és akkor az furcsa egy kicsit. Kijövök a színházból, mennek el az emberek, és az jut csak eszembe, hogy fönnt álltam egy elég nagy színpadon, nagyon profi cuccokkal, olyan háttérrel, hogy előtte ez elképzelhetetlen volt számomra. Mennek a járókelők, látjuk egymást, és nem gondolnak bele, hogy én mit csináltam, mint ahogy én se gondolok bele, hogy lehet, hogy az a csávó is öt perce ugrott ki ejtőernyővel egy gépből hatezer méterről. De lehet, hogy nem. Az nem látszik senkin, hogy mit csinál.

Ha az utolsó előadás után lemegy a függöny, hogy lesz tovább?

Állítólag ettől az előadástól függ, hogy lesz-e a társulatnak jövője a színházban. Ez egy próbatétel nekünk, menni fog vasárnapig és még lesz egy kedden, és ha ezt bírjuk, akkor gondolom. Jó lenne, hogyha ez maradna. Akár munkának is.

Azt, hogy a továbbiak tükrében hogy fogom elmesélni, hogy ez volt az első előadásom, vagy ez volt az az előadás, amikor színpadon voltam a Szegedi Nemzeti Színházban, azt nem tudom. De ez mindenképpen nagyon fontos lesz.

kat@

Némó nyomában...

Aki mostanában szeretne Némó nyomába eredni, az keresve sem találhat magának hálásabb feladatot, hiszen Némó ott vigyorg ránk a játékboltban, ránk kacsint a szupermarketek polcairól reggeliző-pelyhes dobozokba csomagolva, és persze a Mc'Donalds kirakatából, mert hát ezt a nagy fogást mégsem lehet kihagyni a Happy Meal projektből...

Érdekes lenne felmérést végezni, vajon a Némó bemutatása óta nőtt-e a kisállat-kereskedésekben a bohóchal-vásárlási kedv. Ha így van, akkor a film mindenképp elérte célját, mert HATÁST GYAKOROLT. Vagy mégsem erről szól a történet? Miről is szól? Andrew Stanton forgatókönyvíró-rendező az apa-fiú motívumot hangsúlyozza, amit az amerikaiak annyira szeretnek (mint a hamburgert). Meg hogy az óceán remek metaforája az életnek. Hogyne, van itt mindenféle ingerület, ami kielégíthet szemet-szájat. A Nagy Zátonyi lakótelep, ahol leginkább fiatal házaspárok folytatják életüket, sok ember vagy hal, hiszen tudjuk, manapság milyen a lakáshelyzet... És ha már itt tartunk, a csonka családokról se feledkezzünk meg!

Anyja neve: Korál, születése előtt egy nappal elhalálozott. Szomorú történet... Szegény Némót még az uszonya sem

húzza - úgy, mint kellene - mert az egyik kacska. De mint minden amerikai történet, ami rosszul kezdődik, rendszerint jól végződik, tehát a gyakorlott moziba járó nem aggódik az első tíz percben. Csak szomorkodik, mert mégiscsak tömegmészárlással kezdődött a mese.

Mert azért mese ez a Némó, erről ne feledkezzünk meg a hihetetlenül élethű képek láttán sem. Igen kérem, itt tart a technika. Néha nem tudja a néző, vajon még mindig az az animációs film forog-e, amire beült, vagy ez a Vándormadarak 2.?

Szóval a Pixar Stúdió animátorai igazán kitettek magukért: biológia órák, tanulmányi kirándulások Water World-be, akvarisztikai előadások. Csak azt csodálom, ha már ennyire körültekintőek voltak, hogyan kerülhette el a figyelmüket, hogy Szenilla betegségének a tünetei - rövid távú memóriazavar - nem azonosak a rövid távú memóriazavar tüneteivel. Egy jó poén kedvéért azonban igazán megfeleldkezhetünk arról, hogy rövid vagy hosszú távú memóriazavarról van szó. A lényeg, hogy jól szórakozzunk, és ne

öntsük ki a fürdővízzel együtt a halat is. **Közélet**

Requiem:

Kár, hogy a FishMac menühöz (100% tengeri halból!) nem adnak aranyos

műanyag-halacskákat, amit még életre tud kelteni a gyermeki képzelet. Na meg

persze a rendezői fantázia.

Simonka Rita

Interjú Dr. Németh Józseffel

„A legnagyobb tanári művészet, hogy az alkotás és felismerés örömét ébresszék.”

(A. Einstein)

Hogy kicsoda dr. Németh József? Hogy nem ismeritek? Hát őt igazából senki sem ismeri. Hisz lehet ő egyetemi tanár, színész, az analízis rejtelmeit kutató matematikus, lángész és példakép, vagy akár egy szeretni való nagypapa. Igazából ő egy kicsit mindegyik ezek közül.

Nekünk, akik matematika-tanári szakon vagyunk, szinte kötelességünk szeretni ezt a tantárgyat az összes ágával együtt, de azért az analízis még a mi köreinkben is mumusnak számít, különösen vizsgaidőszakban. Nehéz tantárgy, éppen ezért nagyon nehéz tanítani is. Megtanítani meg még nehezebb. Dr. Németh Józsefnek azonban mégis sikerül. Hatvan éve dacára fiatalos lendülettel tartja az összes óráját, akár reggel nyolckor, akár este hatkor kezdődjön. Szinte színházban érezheti magát az ember az előadásain, különösen akkor, amikor felolvas a hallgatóságnak egy Heine verset, megmutatván, hogy ez a Heine nem az a Heine, aki a folytonosság definíciójának szülőatyja.

Nem csoda tehát, ha az ő órájának „népszerűségi indexe” a legmagasabb. Ha jól odafigyel az ember, tőle meg lehet tanulni, hogy kell a matematikát élvezhetően tanítani.

Hány évvel ezelőtt kezdte a tanár úr a pedagóguspályát?

1967-ben végeztem itt Szegeden, a József Attila Tudományegyetemen, és itt is maradtam. Tehát negyven éve tanítok az egyetemen, programozókat, matematikusokat. Már 20 éve csak tanár szakosokat oktatok, ezt érzem magamhoz a legközelebbinek.

Mindig tanár akart lenni?

Nem. Egy Orosházától 10 km-re lévő tanyasi általános iskolában tanultam,

nagyon jó eredményeket értem el, de sem a szüleim, sem én nem akartuk, hogy tovább tanuljak. Nagyon szerettem a földművelést, állattenyésztést, szívesen foglalkoztam volna vele. A pedagógus házaspár, aki tanított minket az iskolában, hetente eljött hozzánk és agitálta a szüleimet, hogy menjek gimnáziumba. Így végül mégiscsak jelentkeztem Orosházára a gimnáziumba, és fel is vettek.

Körülbelül két hét telt el az első tanévből, amikor a matematika-tanárom feladta az $(a^m \times a^n)$ -t, ami ugye a^{m+n} -nel egyenlő. Amikor ezt sikerült bebizonyítanom, akkor a tanárom adott egy jelest. Ennek úgy megörültem, hogy azonnal biciklire pattantam és kimentem a szüleimhez eldicsekedni az ötösömmel. Ez volt az a pont, amikor úgy éreztem, hogy a gimnáziumban van a helyem, és kezdtem megszeretni a matematikát. A tanárom szerencsére azonnal elkezdett foglalkozni velem, külön feladatokat adott nekem.

Miért választotta ezt a hivatást?

Sokan jártak be Orosházára vonattal, ők már hét órákor benn voltak a gimnáziumban. Én is kicsit előbb be szoktam érni. Az osztálytársaim ezt az időt használták ki arra, hogy megcsinálják a házi feladatot. Ilyenkor mindig körém gyűltek, kérdezgettek, mit hogy kell megoldani és miért úgy. Már akkor elhangzott, szinte az első hetekben, hogy: “Te, Jóska, ezt jobban megértettem, mint amikor a tanár magyarázta!” Ez örületes örömet okozott nekem, még mindig elérzékenyülök, amikor erre gondolok. Gyakorlatilag ettől kezdve akartam matematikatanár lenni.

Mit próbál átadni a tanárképzősöknek? Milyen egy jó középiskolai tanár?

Közélet

A középiskola 14-18 éveseket tanít. Szerintem ez az időszak vízválasztó, abból a szempontból, hogy észreveszik-e a diákban szunnyadó tehetséget vagy nem. Négy tulajdonságot szeretnék kiemelni, amelyeket különösen fontosnak tartok egy középiskolai tanárban.

Az első és legfontosabb az, hogy tudjon magyarázni, hogy meg tudja és meg akarja tanítani a diáknak, amit kell, úgy, hogy a gyerekek legalábbis ne utálják meg a tantárgyat. Ez az, amit nem lehet megtanulni, erre születni kell. Nincs olyan dolog, amit egy tanulónak ne lehetne megtanítani. Persze van olyan tanár is, aki azt élvezzi, ha úgy jön ki óráról, hogy a diákok nem értettek semmit, mert akkor úgy érzi, a tanulók ismét megbizonyosodhattak róla, hogy milyen nagy tudású ember. Nem hiszem, hogy ezt kell egy tanárnak célul tűznie maga elé.

De azt is észre kell venni, hogy kik azok, akiknek jobban megy a matematika, kik azok, akiknek kevésbé. Sőt, nem elég észrevenni, kezelni is kell tudni ezt a helyzetet. Sajnos egyre kevesebb az olyan tanár, aki reggel hétkor bemegy az iskolába, hogy a gyengébbeket korrepetálja, felhúzza, a középszintűeknek motiváló feladatokat válogat, hogy érdekes legyen az óra, a jobbaknak pedig külön feladatokat ad és versenyre készíti fel őket.

Eddig csak sikerekről hallottunk. Voltak-e rossz élményei, kudarcai a negyven év

során?

Engem még nem ért kudarcc a tanári pályán. Van, ami rosszul esik, például amikor rászánom a vasárnap estét, hogy úgy dolgozzak ki egy nehéz tételt, hogy biztos megértse a hallgató. Nekem az a véleményem, hogy a tanári pálya olyan, mint a színészi, készülni kell az órákra, és ha jól végzem a dolgom, a tanulók "vastappsal" jutalmaznak. De amikor mindent összeszedve bemegyek az órára, és valamiért 80 emberből csak 20 van ott, akkor nagyon elszomorodom.

De sikernek könyvelem el, ha a hallgatók mosolyognak, amikor bemegyek az órára, nevetnek a poénjaimon, és látom rajtuk, hogy élvezik az órát.

A sikerek oka valószínűleg az, hogy hobbim, amit csinálok. És úgy nincs kudarcc. Kétszer kaptam a hallgatóktól elismerést: én kaptam meg először a matematika intézet legjobb oktatója díját, tavalyelőtt pedig én kaptam meg az Arany kréta-díjat. De lehet, hogy ha ezt tudományosan mérnék, akkor nem én lennék a legjobb.

Ennyi pozitív visszajelzés után van még valami, amit szeretne elérni?

A legnagyobb álmom, vágyam az, hogy a nyugdíjazásom után is taníthassak itt az egyetemen.

Lévai Rita

A kerékpár nagykövetei

Már a járgányuk is figyelemfelkeltő volt - hisz nem megszokott dolog, hogy valaki biciklijén hanyatt fekve tekerje a pedált. Szóba elegyedve velük aztán az is kiderült, hogy ezzel a módszerrel az egész Földet körbejárják, hogy teljesítsék nemes küldetésüket. Christopher Huggins és Peter Kennedy az UNESCO és az Európai Bizottság által is támogatott holland Velo Mondial alapítvány megbízásából indult el hosszú útjára,

melynek során pár napot Szegeden is eltöltöttek (meg Kecskeméten is, igazából én itt találkoztam velük).

A két angol srác (akik azonban Franciaországban nevelkedtek, s így a két világnyelvet anyanyelvi szinten beszélnek, de emellett olaszul is szót értenek) kissé fáradtnak tűnt, ami persze könnyen érthető, hisz eddig 3200 kilométert hagytak maguk mögött. Párizsi rajtuk óta érintették többek között Lyon, Cannes, Savona, Parma, Bologna, Udine, Graz, Bécs, hazánkban pedig Győr, Székesfehérvár, Budapest és Szeged városát is. S hogy mi tulajdonképpen céljuk ezzel a körúttal? Az őket elindító szervezetek megbízásából tájékozódnak a meglátogatott városok fejlődéséről, különös tekintettel azok közlekedési koncepciójára, környezetvédelmi terveikre; vizsgálják, hogy ezeken a településeken mennyire fejlett a kerékpáros-közlekedés, illetve hogy az úthálózat-fejlesztésekben mekkora szerepet kapnak a bicikliutak. Nem mellékes az sem, hogy a két világjáró az UNESCO küldötteként a helyszínen látottak, hallottak alapján információt gyűjt a szervezet Világörökség programja számára, és ezek alapján javasolhatják a helyszín jogosultságát a megtisztelő cím elnyerésére is. Bár ez utóbbihoz nyilván hosszas procedura szükséges, nem elég egy-két pozitív hangvételű beszámoló.

A „kerékpár nagykövetei” minden városban egy chartát adnak át a

városvezetőknek, melynek esetleges aláírásával az önkormányzatok felvállalják, hogy közlekedési koncepciójukban hangsúlyos szerepet szán a kerékpárutaknak, illetve korlátozzák a gépkocsik használatát - ezzel is elősegítve a környezetvédelmet, és javítva az életminőséget. A terv már több helyen is pozitív visszajelzésben részesült, aláírták például Koppenhágában, Helsinkiben, Berlinben, Udinében és Budapesten is.

Kipróbáltam persze Christopher és Peter bicáját, s így nyugodtan állíthatom, hogy az a hagyományos kerékpárhoz sokkal kényelmesebb, és bizonyos testrészeket kevésbé is vesz igénybe... bár nem kis időbe telhet, míg az ember megszokja, hogy hanyatt fekvé pedáloz, miközben a kormány valahol a dereka környékén van. De hátha ez lesz a jövő közlekedési eszköze! Egyébként csomagszállításra is kiválóan alkalmas, hisz a srácok a körúthoz szükséges összes holmijukat maguk szállítják - ez pedig nyilván nem fér bele egy bevásárlószatyorba...

„Nagyon szép ez az ország, az pedig különösen jó benne, hogy nem kellett túlzottan meredek lejtőkkel megküzdenünk” - értékelte Peter hazánk számukra kedvező domborzati viszonyait.

„És a magyarok nagyon barátságosak, úgyhogy eljövünk erre még máskor is” - tette hozzá társa. És indultak tovább délnek, Szerbia, Bulgária felé, hogy aztán

novemberben a Boszporuszon átkelve Ázsiában folytassák útjukat...

Hraskó István

1x7, avagy Schumacher a Forma 1-ben

-Szeretted a Formulát? –kérdeztem egy kedves arab árustól valahol Egyiptomban, egy bazár forgatagában, hogy eltereljem a figyelmét egy olyan használhatatlan bővliről, melyet eszem ágában sem volt megvenni. Ő viszont nem akart elengedni, míg végig nem hallgatom “visszautasíthatatlan” ajánlatát. Mivel kérdésekre nagyon bambán meredt a képembe, mással próbálkoztam: bevettem a világon szinte mindenhol ismerősen csengő “carracing” kifejezést, mely ugyan általános kategóriát jelöl, és közel sem azonos a Formulá-lyal, de abban reménykedtem, hogy ezt a szót hallva megért, és rájön, mit akarok. Ám a kis arab még az előzőnél is sokkal butábban nézett rám, jelezvén, hogy fogalma sincs, mit szeretnék, mert ő ugyan nem árul semmi ilyesmit. A megoldást ebben a megoldhatatlannak tűnő szituációban az jelentette, hogy kimondtam az első nevet, ami eszembe jutott: “Schumacher”. Kedves kis arabom arca felragyogott, rögtön tudta, ki az a Schumacher, és csodák csodájára még azt sem sérelmezte, hogy miután megvitattuk az akkor aktuális Formulá-es nagydíj eseményeit, nem vettem meg az általa kínált “originale” kacatot.

Ez a beszélgetés három és fél éve zajlott le: Michael Schumacher neve már akkor is egyet jelentett a világ bizonyos részein a Forma 1-lyel. És ha most valaki azt kérdezi tőlem, hogy mi a helyzet azóta, annak megsúgom, hogy röpke három és fél év alatt a “Nagy Schumi” négy egyéni-, és ugyanennyi csapat világbajnoki címet biztosított be, lelkesedése töretlen, sőt szinte még elszántabban nyomja a gázt a kockás zászló, és az újabb futamgyőzelmek felé.

Augusztus 29-én Belgiumban szerezte meg matematikai számítások szerint a hetedik egyéni bajnoki címét, azaz senki sem érheti utol a vb-pontversenyben, még akkor sem, ha a hátralévő futamokon egyetlen pontot sem szerez, és a második helyen álló versenyző (jelen esetben csapattársa, a brazil Rubens Barrichello) minden egyes viadalon a maximális 10 pontot gyűjti be. A Ferrari hétszázadik versenye tehát annak ellenére is nagy dicsőséget hozott Schuminak, hogy a hazai pályájának számító belga versenyen nem ő, hanem a fiatal finn pilóta, Kimi Raikkönen nyert, Schumacher “csak” a dobogó második fokára léphetett fel. Azt hiszem, erre mondják, hogy “a hétszázát!”. Vagy arra az ünneplésre, ami a versenynaptár következő helyszínén, a Ferrari hazájában, Monzában várta a csapatot és a két pilótát? Talán mindkettőre. Mindenesetre a bajnokok nem eresztettek le, az Olasz GP-t Rubens Barrichello nyerte a kettes számú, a Magyar Nagydíj óta immáron hatodszor zsinórban világbajnok Ferrarival, és mellé -ismét a második helyre- beért Schumacher.

Annak ellenére, hogy a csapat és a pilóták idén mindent vittek, amit csak lehetett, és már nem nagyon van olyan rekord, amit Michael Schumacher ne döntött volna meg, a munka és a lelkesedés nem hagyott alább a maranelloi istállónál. Rubens Barrichello például monzai győzelme után nevetve közölte, hogy reméli, ő nyeri a hátralévő három versenyt is. Ám arra a kérdésre, hogy ténylegesen ki győz a kínai, japán és brazil futamokon, csak az kaphatja meg a választ, aki megnézi az említett nagydíjakat, vagy

elolvassa a Móra Nyúz következő számában a Forma1-es rovatot.

Balogh Mária

Nyögvenyel • s Pick-kezdés a Bajnokok Ligájában

A román bajnok HCM Constanta ellen kezdte meg az idei kézilabda BL csoportküzdelmait a Pick Szeged együttese. Azt a küzdelemsorozatot, amitől nagyon sokat remél mind a szakvezetés, mind a szurkolótábor. Emlékezetes, hogy a tavalyi szezonban a gárda a 2003-as győztes Montpellier testén keresztül a legjobb nyolc közé masírozott be, ahol csak a 2002-ben diadalmaskodó Magdeburg volt képes megállítani Mezeiéket. A német együttes szakvezetése azonban úgy nyilatkozott a párharcot követően, hogy amennyiben így fejlődik tovább a szegedi csapat, akkor a következő években az európai klubkézilabda elitjében kell számolni a Kovács-legényekkel.

A nyáron komoly változások történtek a Pick háza táján, hiszen elhagyta a csapatot a Fotex Veszprém kedvéért a közönség kedvence, a csapat talán legnagyobb erőssége, Nikola Eklemovics, de távozott (szintén Veszprémbe) a kapus Perger Zsolt, illetve Habuczki, Józsa, Oláh és Noris is. Az érkezők oldalán a két legnagyobb fogást a szerb válogatott két játékosa, az Eklemovics pótlására szerződtetett Andjelkovics, valamint a beálló Djurkovics jelentették, de visszatért Szegedre Kotormán, és érkezett Bendó, Szabó, Czina, illetve a kapus Sente is. A BL csoportküzdelmében a sorsolás szeszélye a világhírű Barcelonával, a macedón Vardar Szkopjével, valamint a már említett Constantával hozta össze

Kovács Péter csapatát. Mivel a katalánok ránézésre kiemelkednek a mezőnyből, ezért a várakozások szerint a Picknek a macedón és a román bajnokkal kell megküzdenie a legjobb tizenhat közé jutást érő második helyért. Ehhez első lépésként idehaza kellett volna minél nagyobb különbséggel verni a Constantát.

A bajnokságban eddig bizony botladozó Pick első nemzetközi tétmeccsére alig jött össze a félház az újszegedi sportcsarnokban. A hazaiak Puljezevics-Berta, Djurkovics, Andjelkovics, Mezei, Ilyés, Matics összeállításban vették fel a küzdelmet. Az első percekben fej-fej mellett haladtak a csapatok, hol az egyik, hol a másik vezetett egy-egy góllal. A Picknél először Szabó hétméteresével volt az előny (3:2), s a Győrből érkezett játékos második sikeres büntetőjével duzzadt első ízben kétgólosra a vezetés (5:3). A román csapat kemény, nyitott védekezése azonban láthatóan nem ízlett a szegedieknek, ráadásul a vendégek támadásban is jól muzsikáltak – elsősorban a román válogatott két erőssége, az irányító Stavrositu, illetve a balátlövő Nicolae révén. A hazai együttes több hibát is elkövetett, aminek köszönhetően 9:8-ra már ismét a vendégek vezettek. Bajusz beállása azonban új szint hozott a Szeged játékába, a hazai csapat támadásai pontosabbá váltak, s 12:9-nél immár három gól volt a hazai előny. Az első félidő végeredményét Laluska állította be

(16:12). A második félidő sem hozott azonban javulást Mezeiek teljesítményében, talán csak a védekezés vált szilárdabbá. Különösen Ilyés teljesítménye volt ekkor dicsérhető. 18:17-nél azonban ismét feljött egyre a román bajnok. A szegediek sokszor bizony a bírók jóindulata segített: a szerb sípmesterek sokkal több kiállítást és hétmétereset ítéltek a román bajnok, mint a Pick ellen... A mérkőzés utolsó harmadában egy-két góllal, de Kovács Péter csapata vezetett, a győzelmet Bajusz biztosította be az 59. percben (27:24). A végén Puljezevics három bravúros mentéssel igazolta klasszisát, de ez is csak arra volt elég, hogy legalább a háromgólos különbség megmaradjon. Ha nehezen is, de győzött tehát a Pick Szeged, ám ez a teljesítmény a hétvégén Szkopjében, illetve jövő héten itthon a Barcelona ellen bizony kevés lesz.

S már most szeretném felhívni a figyelmet, hogy a Pick-Barcelona mérkőzést október 23-án 16.45-kor rendezik az újszegedi sportcsarnokban. Az

1500 forint egységárú jegyek árusítása valószínűleg október 18-án, hétfőn kezdődik, s a kellemetlen meglepetést elkerülendő (értsd: elfogytak a belépők) ajánlatos az érdeklődőknek minél hamarabb beszerezniük a tiketteket. A Barcelonát tavaly egyébként óriási küzdelemben a Fotex már a BL nyolcaddöntőjében búcsúztatta, éppen ezért a magyar válogatott sztárjának, Nagy Lászlónak az együttese idén megkettőzött erővel igyekszik bizonyítani a nemzetközi porondon. A magyar jobbátlövőn kívül olyan kiválóságok szerepelnek a katalán együttesben, mint a spanyol válogatott hálóőre, Barrufet, a szerb kapus, Perics, a beálló posztján Xepkin vagy a szerb Skrbics, a szélsők közül Ortega és a szlovén Zvizej, a balátlövő dán Jeppesen, vagy éppen a francia válogatott vezéregyénisége, az irányító-átlövő Jerome Fernandez. Szóval, nem érdemes kihagyni az összecsapást!

Pintér Lajos

Adalék a kolibajnoksághoz Avagy ismerjük meg ellenfeleinket ☺

A sorozatot - mert remélhetőleg az lesz - a kollégium egyik közismert személyével kezdem: Lőcsei Mártonnal (Marcival).

Magasságod, testsúlyod?

178 cm, 80-85 kg

Kedvenc posztod?

Hátvéd, középpályás.

Hány meccset játszol átlagosan egy héten?

Egyet.

Mennyi gólt szoktál rúgni meccsenként?

Általában egyet.

A cselezés, vagy a labdaszerzés mely inkább?

A cselezés nem jellemző rám, a labdaszerzés változó, leginkább úgy közepes.

A csapattal való összjáték fekszik

inkább neked, vagy a futkározás a labdával?

Keveset futok, viszont jó vagyok a kombinációs játékban.

Kedvenc csapattársaid?

A mostani Fc Büknü tagok, Szilágyi Szilvi, Kovács Zsolti, Nagy Andor.

Miért ők?

Mert jól lehet velük összejátszani.

Kedvenc ellenfél?

Az Fc Büknü tagok, és Nagy Andor.

Kedvenc kaja?

Tökfőzelék, zöldbabfőzelék, zöldborsóleves, szárnyashús.

Kedvenc ital?

Ásványvíz, eperlé.

Kedvenc film?*Észvesztő.***Kedvenc zene, zenekar?***Smashing Pumpkins.***Kedvenc színész?***Winona Ryder.***Álmaid nője?***Tóth Niki. ☺***Bruki**

Hospitálási napló

Az alábbi, véletlenül szerkesztőségünk kezébe jutott levélben arról a témáról lesz szó, amely sok tanár szakos hallgatót sokkol így október idején: a tanítási gyakorlatról. Azaz a Tanítási Gyakorlatról, nagybetűvel, ahogy a levél szerencsétlen írója eleinte hihette naivan, illúziókkal teli. Több levelet írt szerelmének a hospitálás és a tanítás különböző fázisaiban, amelyet mi most mintegy alkalmi „hospitálási naplóként” adunk közre. Olvassák el, és döntsék el maguk, mivé lesz így a világ!

*„2004. Szept. 06.**Szerelmem!*

Ma voltam a gyakorló iskolában tájékoztatáson, amit a szigorúnak tűnő, de kedves igazgatónő tartott. Elmondta, hogy például nem küldhetjük ki a gyerekeket, ha rosszak. A gyerekek szerintem akkor rosszak, ha nem jó a tanár, nem tudja lekötni őket. Az én óráimon mindenki tátott szájjal fog figyelni, abban biztos lehetsz! Büszke leszel rám! Ha már ott voltam az általános iskolában (mert általánosban leszek, emlékszel!), megkerestem a gyakorlatvezetőmet, aki szívélyesen meginvitált minimum harmincórányi hospitálásra. Ennyi kell, hogy elkezdhessek órát tartani.

*2004. Szept. 20.**Szerelmem!*

Csak ma tudtam beiratkozni az Egyetemre, dékáni engedéllyel. Szerencse, hogy vittem neki igazolást a Bőr-és Nemibeteg Gondozóból. Tudom, hogy nem véletlenül mondják rád: te vagy a falu bikája, de nem haragszom, örülök, hogy ennyi lánynak tetszik az én barátom. Viszont a hospitálást

is csak most kezdem. A tanárnő azt mondta, hozzak kétnapi hideg élelmet, és ne rágózzak óra alatt. Nem szoktam, szerintem udvariatlanság.

*2004. Szept. 21.**Szerelmem!*

Nagyon jó érzés volt belépni reggel nyolckor az épületbe, és látni, hogy szaladgál az a sok édes kis lurkó a folyosón. Már alig várom, hogy nekünk is szülessen néhány... De addig még tanítok egy pár évet, mert egy tanári és egy ívhegesztői fizetésből mostanában nem fogunk lakást venni. Miután végigültem négy órát, kiválasztottam magamnak egy ötödikes osztályt, hogy majd őket oktatom, ha végignézttem hozzá elég órát, hogy tudjam, mikor mit szabad, és hogyan kell fegyelmezni. Olyan édesek! Viszont bent voltam egy nyolcadikos osztálynál is. Eléggé csodálkoztam. Ha annak idején így viselkedtem volna, biztosan nem jutottam volna odáig, hogy egy röpke gyakorlat válasszon el életem álmától: a tanári diplomától. Hospitálnak itt vagy hatan rajtam kívül, de egyikük sem ennél az osztálynál. Hozzájuk biztos nem küldenek senkit. Hát igen, C-sek. Nálunk is ott voltak a retardáltak (ezt a szót most tanultam, a magyartanár mondta az egyik nyolcadikosnak, még nem tudom pontosan, mit jelent).

*2004. Okt. 10.**Szerelmem!*

Tudom, hogy régen írtam, ne aggódj, nincs semmi bajom, és nem álltam össze a sznob egyetemista évfolyamtársaimmal se, ahogy mondani szoktad részegen, közvetlenül, mielőtt kapok két pofont. De teljesen

lefoglal az a sok új tapasztalat! Azért sem tudtam hazamenni, mert megvettem az összes osztály összes tankönyvét, hogy jól tudjak tájékozódni, mikor mit vesznek, és elfogyott az összes pénzem.

És a kedvem is kezd. Tegnap egy hatodikos kisfiú azt mondta, mikor véletlenül nekimentem a folyosón, hogy a jó k***a anyámat, mármint az enyémet, és hogy a f***a kivan a sok k**va kistanárral. Én nem értem, ez állítólag egy elit általános iskola! Ráadásul még mindig nem tudom, melyik osztályt fogom tanítani, pedig már lassan csak az a nyolcadikos marad. Akik ugye a cések.

2004. Okt. 18.

Ma tanítottam először. Nem fogod kitalálni, melyik osztályt kaptam! Hát persze, hogy a céseket! Romokban vannak az idegeim, úgyhogy légy szíves, ne sokkolj azzal, hogy ha lesz egy lányunk, Chelsea-nek nevezzük el. Azt hiszem így kell leírni. Mondtam óra után a tanárnőnek (pontosabban az óra fele után, mert kifutottam), hogy ez nem osztály, ezek elmebetegek, engem rossz helyre küldtek és ez biztos csak kandi kamera. De őszerinte ez csak a 8/c. És ne hisztériázzak, mit vártam. Ebben a mai világban.

A mi gyerekeink nem ilyenek lesznek! Addigra ugye majd leszoksz a folyamatos anyázásról a kedvemért?

2004. Okt. 19.

Szerelmem!

Ma tartottam a második irodalomórámat a 8./c-ben.

Kicsivel tovább bírtam fél óránál.

Szerintem a magyarórának és Petőfi forradalmi költészetének semmi köze az ember szaporodásához.

2004. Okt. 25.

Kiderült, hogy a 8./c magyar speces osztály. Minden áldott nap kell órát tartanom. A múlt héten minden nap kirohantam, hol előbb, hol később. Különböző stimuláló módszerekkel

felkeltették bennem a menekülési ösztönt, ahogy azt a pszichológia előadáson mondták. Emlékszem, pont akkor tanultuk, mikor előző hétvégén kétszer végigfutottam előled a falun, mert hólapáttal kergettél bekeverteze.

Ma viszont végig bent maradtam. Felolvastam nekik a tankönyvet, miközben ők felváltva cigiztek a hátsó padban, majd felgyújtották az osztály legjobb tanulóját.

2004. Okt. 29.

Megkaptam a becenevemet: Zrínyi. Legalább a történelmet megtanulták ezek szerint.

2004. Nov. 11.

Szerelmem!

Ma volt a vizsgatanításom.

Ma engem gyújtottak fel.

2004. Dec. 12.

Édes szerelmem!

Tudom, hogy már mindenütt kerestél és megfenyegetted anyámat, hogy ha nem ad elő, felásod az arcát egy csákánnyal. Boldog vagyok, hogy így aggódsz értem. Nem otthon voltam, hanem a pszichiátrián, itt, Szegeden. Már jobban vagyok, csak háromféle nyugtatót kell szednem, és karácsonyra mindenképpen hazaengednek. Csak most adtak tollat a kezembe, mert eddig mindig le akartam nyelni.

Kicsit megviselt a mai fiatalság. A gyakorlatvezetőm azt javasolta, szerinte ne tanítsak. Tényleg jobb lesz, ha mással próbálkozom. Tegnap az ablakból láttam egy tizennégy év körüli suttyót. Akkor is ki kellett venni a tollat a kezemből, pedig már kész volt a fele leveled.

Azt hiszem, amint hazaérek, benézek a konzervgyárba, hátha akad jövő évtől valami jó kis betanított munka.

Lili ”

(Jucus)

Álom - Valóság?

Álmomban én voltam a magyar aszfalt. Meg kell, hogy mondjam, elég szarul éreztem magam. Ennyien és ilyen sok oldalról még sohasem támadtak. Úgy éreztem, az egész világ szövetkezett ellenem. Vagy csak az emberi faj? Egyáltalán az emberi faj jelenti az egész világot?

Sok egyed gondolja ezt, miközben köp rám egy nagyot, és eltapossa rajtam millió és millió cigarettacsikkjét. Miattam megy fel az agyvizük nyáron, amikor valamelyik részemet éppen javítják, mert: "Miért pont ebben a hőségben kell felbontani az utat, amikor a turisták miatt is épp elég nagy a dugó, és különben is..." Miattam megy fel az agyvizük ősszel, amikor valamelyik részemet éppen javítják, mert: "Miért pont ebben a sárban kell felbontani az utat, amikor a többi építkezés miatt is épp elég nagy a dugó, és különben is..." Eltaláltad! A tél következik, és hiába mosolyogsz cinkosan, hogy télen nem szokták felbontani az utat! Persze, hogy nem szokták felbontani, mert télen nincs is. Nem létezem, elhúztam délre, kivonultam a forgalomból... a gyanútlan megfigyelő számára. Mert valahol ott lapulok én a hó

alatt, a majdhogynem örök hó birodalmában. És miattam megy fel az agyvized télen, mert: "Miért nem képesek eltakarítani a havat, amikor télen amúgy is nehezebb a közlekedés?" Tavasz. Tavasszal van útfelbontás. A legnagyobb sárban persze. És miattam fogsz bosszankodni...

Különös létforma ez. Azért is képesek bántani, ami nincs. Ez pontosan olyan, mintha ti emberek szidnátok egy bénát, hogy ideje lenne már lábra állni. És hidd el, hogy én ugyanúgy érzem azt a hiányzó útszakaszt, mint a nyomorék érzi az amputált lábát.

De nem panaszkodom. Nem mindenkinek adatik meg, hogy az emberi élet szinte minden rezdülésébe belefolyjon, és közvetítője legyen annak. Én vagyok az ország érrendszere, csak rajtam nem vér folyik, hanem autók, buszok, villamosok... Örömek, bánatok, könnyek, csalódások mennek keresztül. Nagy az átmenő forgalom ... mondjátok ti. Igen, nekem az egész élet egy nagy átmenő forgalom. És a tiéd?

Simonka Rita

Inglisticsör from Jászberény: az els • hónap

Megtisztelve éreztem magam, mikor *Dávid Peti* barátom e-mailjét olvastam, melyben arra kért, hogy írjak a koliújság számára arról, hogyan is alakult a sorsom az egyetemi évek után. Eleget téve a felkérésnek leszögezem: nem akarok kenetteljesen, bölcs gondolatokat kiizzadva értekezni; végtére is még csak egy hónapja dolgozom. A kedves olvasó tekintse úgy szösszenetemet, mint a frissdiplomás első tétova lépéseinek (bocs, ha ez így túl közhelyes...) summázatát.

Nos, a tényállás: augusztus 16-ától, ahogy a kinevezésemén áll: "részmunkaidős, fennálló jogviszony alatt

határozott időre foglalkoztatott munkavállalóként" a jászberényi Lehel Vezér Gimnázium angoltanára vagyok. (Tamáska mint tanár? Lehet, egyesek már rohannak Fecóhoz kijózanító sörér' vagy / és szívgyógyszerük után nyúlnak, de nem olyan tragikus a helyzet: talán nem ez rengeti meg a magyar közoktatás alapjait...) Ebben az iskolában tanultam annak idején nyolc évig, s itt végeztem az ötödéves tanítási gyakorlatot magyar és angol szakon egyaránt. A magyaros gyakszi idején megbízási szerződés alapján huszonöt angolórán tevékenykedtem helyettesítő tanárként, így egycsapásra az

élmezőnybe kerültem az időegységre jutó helyettesítések tekintetében. Korábban nem is mertem remélni, hogy öt évvel érettségi után ismét az LVG-ben találom magam, azonban tavasszal állást hirdettek, pályáztam, hál' Istennek sikerrel.

Az iskola 237 éves. Hogy a mórás kötődésekről is írjak: az egyik, egyébként magyar-történelem-latin szakos igazgatóhelyettes (*Kovács Attilának*: Zerge) a 9-esben, kedves felesége, aki szintén magyaros, pedig a számomra oly fontos 10-esben lakott. Hogy irományomat a bulváríz is némileg átjárja: a gimi erős a sportriporter-káder-kibocsátásban, ezt a *Kaplár F. József* (Sport 1), *L. Dézsi Zoltán* (MTV), *Horti Gábor* névsor is igazolja. És a zenés torna törzsgárdája sem veszi zokon, ha tudatom velük: a nemzet *Schobert Norbijnak* hites társaként médiatényezővé vált *Rubint Réka* két évvel felettem járt.

A tanév augusztus utolsó hetében kezdődött számomra, amikor is volt osztályfőnököm jelenlegi pereputtyával (nyolcosztályos gimi ötödik évfolyama) a város külterületén lévő öregerdei gyermektáborban vettem részt angol nyelvi táborban, ahol a kommunikáció és szókincsfejlesztés levezenylése volt a reszortom napi négy órában. (Angol szakos ismerősök: nem röhögni!) A rákövetkező hét keddjén értekezlettel folytatódott a "nagybetűs". Először úgy volt, hogy heti tizenegy órában lesz (emlékeztetőül: a teljes állásban lévőknek húsz a kötelező), de ez hárommal több lett az időközben hozzám került tizenegyedikeseik révén. Az órák

megosztása a következő: 2*4 a nyolcosztályos gimi első évfolyamának csoportjaiban (itt egyébként pótosztályfőnök is vagyok), három óra a kilencedik évfolyamon (kezdők, 25 fős létszám; ez utóbbi bevallom, nem túl kedvező, de hát ez van) és a már említett csoport.

A kicsiknél a feltuningolt Projectet vesszük, eddig megbízhatóan teljesít a kötet. A kilencedikeseknél a Channel Your English Beginner a befutó: a kollégáktól tudom, hogy a kétszintű érettségire való felkészítésen ajánlották ezt. Egyébként jó drága, viszont jár a munkafüzethez ingyen CD. A legnagyobbaknál a korábbról örökölt "oldszkül" Budai-könyvet használjuk; sokat nyelvtanozunk, a készségfejlesztésben jónak tűnő Plus Pre-Intermediate tankönyvet szeretném majd begyűjteni. Ami konkrétan a tanítást illeti: a kicsik sokszor még szertelenek - ahogy egyik kolléganőm mondaná: "mint egy zsák bolha." A nagyobbak eddig dolgoztak tisztességesen, majd hamarosan, az első dolgozatok után kiderül, hogy ez mire is elég. Pozitív, hogy szükség esetén magyarórán is helyettesítek, bár férfiasan bevallom, hogy pénteken, a hatodik órában Balassi Egy katonaeénekével tűzbe hozni a nebulókat dugába dőlt vállalkozás. Hogy a magyarosok számítanak rám, az is jelzi, hogy szerepet kaptam a decemberi házi vers- és prózamondó verseny szervezésében. Ezek az apró gesztusok tovább javítják az amúgy is - merjek ilyen nagyképpen fogalmazni? - jó közérzetemet. S mielőtt elfelejteném: *Odorics* tanár urat rendhagyó irodalomórára várjuk novemberben, úgyhogy addig is szem előtt lesz a terminusjegyzék és az "Iskola a határon".

Érdemes talán kitérni a tanórán kívüli eseményekre is. Egyrészt voltam már SZTD-n, azaz szülő-tanár-diák találkozón a kicsiknél. Egy-két apukának kábé leesett, hogy én vagyok valamelyik kiskölök bátyja. Tanulságos az éjszakai élet is. A város méretéből adódóan kevés helyre lehet betérni (ráadásul a

legfelkapottabbat most zárták be; mondják, tüntetés is lesz a héten), s megesik, hogy "Jó estét, tanár úr!"-ral büntetik a szórakozni vágyó tizenévesek, s hozzák ezáltal kellemetlen helyzetbe az éjszakai életben megmártózó ifjú tanerőt, például engem.

A kollégáimról csak jót tudok mondani, s nem feltétlen azért, mert hárman is itt állnak a hátam mögött pörölyvel, bárdal. (Na jó, ez nem igaz. :-)) Tényleg segítőkészek, ahogy mondom. A tantestület jelentős része szintén volt leheles diák, s talán számukra is többet jelent a gimi egyszerű munkahelynél. Egyébként a tanári focicsapatban én leszek a kapus, más ugyanis nem nagyon szokta elvállalni ezt a posztot; lesz módom így bizonyítani, hogy a kolibajnokságban a Kujbus Tamás FC hálóőreként begyűjtött néhány potyagól csak kisiklás volt.

Mielőtt megunna a kedves olvasó, befejezem. Tudom, még nagyon az út elején járok, magyar szakon még diplomám sincs (egyébként azon vagyok, hogy év végére elkészüljön a szakdogám), s eddig még zömében kedvező tapasztalataim voltak, ugyanakkor talán - s most tényleg távol álljon tőlem a bölcsekedésnek még a látszata is - az én példám is igazolhatja, (s remélem, hosszabb távon igazolni is fogja), hogy nem feltétlen baj, hátrány, ha BTK-ra járunk, amiben mi, bölcsekszek ugyebár oly sokat kételkedünk. Ugyanakkor az igaz, hogy az igazán értékelhető megállapításokat csak egy lényegesen hosszabb időszak lezárását követően tudom majd megtenni.

Parti Tamás

Technikai élet

Szociológiai felmérések szerint, melyeket elég gyakorta visszhangoznak a médiákban, az öngyilkosságok száma elég magas hazánkban. Ismét más felmérések szerint nagy a magány is, az internetes társskeresők legalábbis tele vannak párkeresőkkel. A pusztá tények azonban nem beszélnek magukért. Nem értünk meg belőlük semmit összehasonlítási alap nélkül. Még ilyen alappal is némák maradnak, csak relációkat mutatnak fel. Azt nem, hogy minek hogy kéne lennie. Vajon miért ilyen nagy a magány egy ilyen technikailag fejlett korban, amikor nincs többé akadály ember és ember között?

Nem tudományos és elmélyült választ keresek, csak tapasztalatok és gondolatok buknak fel bennem. Hazugság volna a tudomány elidegenítő köntösében prédikálni a kultúrkritikát. Ugyanis nem ez a lényeg. A lényeg a távolság. Ember és világ (az emberi világ) között.

A világ az a nagy tér, amelyben valamennyiünk élete lejátszódik, és amelybe mind kapcsolódunk.

Összefonódni vele, úgy hogy identitásunkat megtartsuk: ez a modern álom. A gyönyör és a lehetőség tere a világ most, nem úgy mint a vallásos évszázadok alatt, amikor a megpróbáltatás sötét vendégfogadója volt az igazi lét felé vezető úton. Hogy a lehetőség valóság legyen, erre szolgál az internet is. Az eszköz dialektikája lép fel azonban, az eszköz átveszi a cél helyét, sőt, feleslegessé teszi a célt. Amikor már semmi nem választ el a világtól épp ez a semmi lesz lesz egy egész, végtelen nagy világ. Hiszen a gyors információra még gyorsabb válaszolni, nem nagy erőfeszítés a kommunikáció. Következésképpen nem is veszik komolyan az üzenetet, melyet elküldenek. A nyelv, melyet a chatszobákban beszélnek, technikai nyelvek a gyors információközlés céljával. A tartalom közben másodlagossá sikkad, egy üres technikai jelen nyomja rá bélyegét szavainkra is. A társskeresőnek nevezett oldalak a magányos tömegről vallanak, miközben harsány képek adják tudunkra,

hogy volt, akiknek sikerült. Egyszer nekünk is sikerül, a párkapcsolat, a lottóötös, az élet. Legalábbis ezt ígérik, naponta huszonnégy órában. Ám nemcsak a technika mesterséges és elidegenült. Sőt, ki tudja, talán több életet kínál, mint a valóság. A szórakozóhelyek dübörgésébe belefáradt, és a tudatot ingeráradatnak kitevő ostromtól elkábult ember még mindig több személyességet talál, mint a diszkó párbeszédei. Hiszen a páros tánc, a nemek közelsége avitt dolog. Most szabadság van. Ki ide, ki oda csapódik. A végtelen szabadság éjében úgy merül alá az ember, mint a tengerbe dobott üllő. Így marad a hálózat, mely végeláthatatlan terek és át nem élt idő közt feszül át. A pókháló, mely összeköt veled, kedves ismeretlen, akit nem ismerek. És nem is fogok megismerni, mert arc nélküli identitás vagy. Tökéletes, szabad individuum, akinek nincs köze senkihez, aki még önmagától is szabad. Aki biztosan nem totalitárius. A pornóoldalak ezrein tökéletes nők, ideális lényegiségek kínálják bájaikat, beszéd nélkül. A többi kitölti a képzelet. Az élet mesterséges térben éled újjá, háromdimenziós informatikai világban. Az ösztökélő vágy nem válik akarattá és intelligenciává, hogy szellemé emelkedhessen, mert technikai önkielégítés redukálja a csupán testiségre. S míg a szerelmi vágyból vad testi vágy lesz, a „mindegy kivel” jelszava alatt, ami elvész, az csak az ember. Az olyan filmek, mint a Matrix egy új, idealizáló, absztrakt gondolkodás jelenlétét hirdetik. A külvilág megszűnését és a technikai vágyat, hogy ott legyünk, ahol vágyaink beteljesülnek, és nem itt, ahol minden idegenné vált. Új Old Shatterhandek repkednek a képzeletvilág hősi, ipari prérijein, késői technikai romantika, magán hordja az öregség lárvarcát, és a fejletlenség giccsesítését. Bizony, ősz hajjal jövünk a világra, ahogy Hésziodosz és Nietzsche

megjósolták, és „Zeusz elpusztítja majd azt a nemzedéket.” Csakhogy, s ezt ők nem látták, mi vagyunk a magunk Zeuszai. Valamit pedig mi is feltaláltunk, de nem a boldogságot. A késői, de örök fiatal kapitalista társadalom talaján így teljesül be az az álom, amit Max Weber már megvalósulni látott: a világ varázstalanítása. „Számítással elvileg mindent uralhatunk” -fogant meg először talán Galilei fejében a nagy gondolat, de rádöbrent-e arra, hogy a számítás, s nemcsak elvileg, egyszer majd minket is uralni fog?

Sebaj, nem lóg ki a lóláb. A „kulturkritikust” harsány kacaj várja. Mert ha igaza is van, mit tehetünk, hogy megváltozzon a helyzet? Csak individuumok vagyunk, magányos „szabad” individuumok. Szabadságunk azonban éppolyan liberális mese, mint individuum létünk. Hétköznapi Hófehérke se a hercegtől kapott topánkában jár. A szabad individuum pedig hamburgert árusít, vagy eszméket, vagy önmagát adja el. Miközben annyit ér, amennyit adnak érte. Nem új dolog ez, már Hegel is tudta, hogy a liberalizmus szereti a nagy, de üres szavakat. A tőke a mi végzetünk, szórakozni a politika színházába járunk, hallgatva a „baloldaliakat” és a „jobboldaliakat” ahogy épp új darabot visznek színre. Nem igazi itt a nyaktilló, és nem heves a szenvedély, hisz a függöny mögött mind a két banda ugyanarra a dallamra táncol. S ha megunta kedvünk a politikai bohócsipkák fergetegét és a vérnek álcázott paradicsompürét a kis napóleonok harcaiban, tovamenekülünk a technikai életbe.

Ott örök az élet, örök a gyönyör. A hálózatban garantáltan szabad individuumunk otthonra talál. Az élet: álom.

Bártfai Imre

Újra! Again! Wieder! Encore! Di nuovo! Weer! Újra!

Emberek! ☺

Kollégiumunk egyik oszlopos tagja, Morvai Gábor jóvoltából **szerdától** (okt. 20.) ismét lesz „itthon” **fénymásolás**! Az új csodagép a magasföldszinten lakik egy nagy fadobozban. Alkalmas mindenféle, de leginkább persze fénymásolásra. Ideális puskakészítésre is (akar 16 A4 oldalt is olvashatóan kicsinyít egy A4 formátumú lapra, bár ez etikátlan és erősen elítélendő dolog), s nem utolsósorban *ócsó*:

A4 oldal – 7 Ft

A4 kétoldalas -13 Ft

2*A4 egy A4 oldalra –12 Ft

A3 oldal --14 Ft

A3 kétoldalas – 26 Ft

A fénymásolandó anyagokat a büfé nyitvatartási idejében, a feladat pontos megjelölésével (oldalszám, határidő, név, szobaszám, tel. szám., stb) **Fecónál lehet leadni**. A kész fénymásolatokat azonban az **ügyeleteseknél**, **Szikszai Szilvinél**, illetve **Csengődi Erikánál** kell átvenni az V/20-ban (este 10 után már lehetőleg ne zargassátok őket), vagy **esténként 8-10 között** a magasföldszinten (mert ekkor van ügyelet).

„Mindenkit szeretettel várunk!” ☺

Rejtvény! A kérdés rém egyszerű: mi a hiba a képen?

A megfejtéseket október 31-ig adhatjátok le *Kaplár Katánál* a 36/A-ban. A helyesen válaszolók értékes nyereménnyel gazdagodhatnak, sorsolás a kollégiumi rádió első novemberi adásában.

Minden kedves mórakodó alkotókedvű figyelmébe ajánlom a következő Móra Nyúzt is. Nevezett sajtótermék szeretne megjelenni még a téli szünet, még a – csúnya szó jön! – vizsgaidőszak előtt. Tehát december 10. körül. Ezért kérek mindenkit, hogy próbáljon nem kiszúrni saját magával, és az utolsó utáni pillanatban pánikba esve felkutatni szegény műzsát, akinek addigra már tele lesz a bugyra... Szóval akinek alkothatnékja támad, ne várja meg a lapzártát, alkosson bátran, és küldje műveit a kevésszer hallott-látott címre: moranyuz@mora.u-szeged.hu. Ha még nem mondtam volna: nagyon jó olvasni, amit írtok. Tényleg. Úgyhogy munkára fel, írjatok. Köszönöm.

Kata

Móra Nyúz – a *Móra Ferenc Kollégium* lapja. Megjelenik kéthavonta 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Szerkesztő: Kaplár Kata

Tördelő- és képszerkesztő: Liszkai András

Korrektor: Dávid Péter, Mészáros Orsolya

Rovatvezetők: Bácskai Zoltán (*kollégiumi élet, körkérdés*), Bártfai Imre (*szubjektív*), Dávid Péter (*kollégiumi alkotók, kultúra*), Kajcsa Szilárd (*kollégiumi arcok*), Mészáros Orsolya (*képregény, rejtvény*), Pintér Lajos (*sport*), Simonka Rita (*közélet, kultúra*), Verbói Barbara (*öntevékeny csoportok, barangoló*)

Szerzők: Balogh Mária, Bruckner Zoltán, Csekő Andrea, Engler Márta, Erdélyi Ágnes, Farkas Judit, Füleki Gábor, Hraskó István, Kovács Attila, Lévai Rita, Lutz Gábor, Molnár Edit, Parti Tamás, Ratkai Edit, Simonka Livia, Szabó Milán, Szabó Zsanett, Székely Csilla, Turóczi Györgyi, Varga Csaba, Vass Szilvia